

ת"פ 51060/10/21 - מדינת ישראל נגד רפאל סטיוי (עצור/אסיר בפיקוח),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 51060-10-21 מדינת ישראל נ' סטיוי(עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופטת אילת דגן

מדינת ישראל **המאשימה:**

- נגד -

רפאל סטיוי (עצור/אסיר בפיקוח), **הנאשם:**

ע"י ב"כ עו"ד ארז אבוהב

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם רפאל סטיוי (להלן: "**הנאשם**") הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות מין בשש מתלוננות, כאשר מתלוננות א, ב, ג, ד, ה היו קטינות שטרם מלאו להן 16 בעת ביצוע המעשים (להלן: "**כתב האישום**").

הנאשם נשוי ואב ל-5 ילדים קטינים, משתייך לקהילת חב"ד שמרכזה באזור חיפה (**להלן: "הקהילה"**). משנת 2014 עד שנת 2019 התגורר הנאשם יחד עם משפחתו בכתובת מסוימת (**להלן: "הדירה הראשונה"**), והחל משנת 2019 ועד להגשת כתב האישום הוא התגורר בכתובת אחרת באותה שכונה (**להלן: "הדירה השניה"**).

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם כולל שלושה אישומים כמפורט להלן:

האישום הראשון

2. מתלוננות א' ו- ב', קטינות, ילידות שנת 2006 ושנת 2007 בהתאמה, הינן חברות ומשתייכות לקהילה.

3. בכתב האישום נטען כי ביום 21/09/2021 בסמוך לשעה 23:00 בעת שמתלוננות א' ו- ב' שהו בבית הכנסת של חב"ד שבשכונה, שבו התקיימה חגיגת "שמחת בית השואבה" במתחם שמחוץ לבית הכנסת (**להלן: "המתחם"**), הגיע הנאשם למתחם. בסמוך לשעה 23:03 התקרבו מתלוננות א' ו- ב' לדוכן הפופקורן במתחם, כאשר הנאשם מתהלך בסמיכות אליהן, או אז ניגש לעברה של מתלוננת א' וליטף את ישבנה מעל בגדיה שלא בהסכמתה. מיד לאחר מכן, ניגש הנאשם לעברה של מתלוננת ב', הצמיד את ידו לאיבר מינה מעל בגדיה ולחץ על איבר מינה שלא בהסכמתה החופשית. המתלוננות א' ו- ב' ברחו בריצה מהמתחם.

4. בגין המסכת העובדתית כמתואר לעיל, מיוחסות לנאשם שתי עבירות של מעשים מגונים בקטינה ללא הסכמה, עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (**להלן: חוק העונשין"**).

האישום השני

5. מתלוננת ג' ו- ד', ילידות שנת 2007 ושנת 2004 בהתאמה, הינן אחיות. הוריהן של מתלוננות ג' ו- ד' היו מיוודים עם הנאשם ואשתו, ושתי המשפחות התארחו זו אצל זו לעיתים קרובות, בתקופה בה הנאשם ומשפחתו התגוררו בדירה הראשונה.
6. בכתב האישום נטען כי במהלך חג השבועות בשנת 2015, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, לאחר שמשפחתן של המתלוננות התארכה בבית הנאשם, נשארה מתלוננת ג' שהיתה בת 8 באותה עת, ללון בלילה בבית הנאשם בעוד שבני משפחתה חזרו לביתם, וזאת לבקשת אשת הנאשם כי מתלוננת ג' תסייע לה למחרת בטיפול בילדיה. בשעת בוקר מוקדמת למחרת, חזר הנאשם מבית הכנסת לביתו, בשעה שבה בני משפחתו ישנים, העיר את ג' שישנה על ספה בסלון, התיישב על הספה בצמידות אליה בעודה שוכבת על גבה, נגע ומישש את גופה מעל ומתחת לבגדיה, ובכלל זה בחזה שלה, בצווארה ובבטנה התחתונה. בה בעת, הנאשם שאל את ג' אם היא אוהבת אותו וביקש שתחבק אותו. מתלוננת ג' נמנעה מלחבקו, ואז הנאשם חיבק אותה כשהוא גוהר מעליה. כל זאת עשה שלא בהסכמתה החופשית של ג' לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
7. עוד נטען כי במספר רב של הזדמנויות, במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, כאשר מתלוננת ג' היתה בגילאי 8-10 שנים, במקרים בהם היא התארכה בבית הנאשם, הנאשם נהג לגשת אליה, להיצמד אליה בחלק הקדמי של גופו לחלק האחורי של גופה, להתחכך בה שלא בהסכמתה החופשית לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.
8. במספר הזדמנויות, במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, כאשר מתלוננת ד' היתה כבת 10-11 שנים, במקרים שבהם היא התארכה בבית הנאשם, הנאשם נהג להתקרב אליה, לגעת בישבנה מעל בגדיה, שלא בהסכמתה החופשית לשם גירוי, סיפוק וביזוי מיניים.
9. בגין המסכת העובדתית כמתואר לעיל, מיוחסות לנאשם שתי עבירות של מעשים מגונים בקטינה ללא הסכמה, עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין.

האישום השלישי

10. מתלוננת ה', ילידת 2002, ומתלוננת ו', ילידת 2000, הינן אחיות. אמן של הקטינות היתה מיוודת עם אשתו של הנאשם בתקופה בה הנאשם ומשפחתו התגוררו בדירה הראשונה.
11. בכתב האישום נטען כי במספר פעמים במהלך השנים 2015 ו-2016 במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, כאשר מתלוננת ה' היתה כבת 13-14 שנים, היא נהגה להתארח בקביעות בבית הנאשם כשהיא משמשת כ"ביביסטר" עבור ילדיו של הנאשם.
12. בחלק מאותן הזדמנויות, נהג הנאשם לדחוף את מתלוננת ה' לעבר המקרר כך שלא אפשר לה להשתחרר, ואז

נגע בה בחלקי גופה השונים מעל בגדיה.

13. בחלק מאותן הזדמנויות, כאשר מתלוננת ה' נמצאה בחדר האמבטיה ורחצה את ילדיו, נהג הנאשם להיכנס לחדר האמבטיה, לסגור את הדלת ואז נגע לה בחזה מעל הבגדים וכן הכניס את ידו מתחת לחולצתה ונגע בגופה, שלא בהסכמתה החופשית.

14. בחלק מאותן פעמים, כאשר מתלוננת ה' סיימה את הטיפול בילדיו של הנאשם והתכוונה לעזוב את ביתו, נהג הנאשם לנעול את דלת הכניסה לביתו, להרים את אחת מבנותיו ולמסור אותה לידי מתלוננת ה', ואז כאשר היא היתה אוחזת בילדה, הנאשם התכופף ונגע בחלקי גופה השונים מעל בגדיה, ובכלל זה בישבנה, ברגלה, בחזה שלה וכן נישק אותה בצווארה בעודו אומר לה שהיא לא הולכת לשום מקום כי הוא נוגע בה.

15. נטען כי בתגובה למעשי הנאשם ניסתה מתלוננת ה' להתרחק ממנו בעת שנגע בה ובתגובה הנאשם משך בשערה. עוד בתגובה למעשיו ביקשה מתלוננת ה' מהנאשם שיפסיק ממעשיו ודחפה אותו, ובתגובה הנאשם איים עליה, לבל תספר על מעשיו להוריה, אחרת היא תפסיק ללכת לבית הספר, ואמר לה שמדובר במעשים תקינים שעושות כל הבנות.

16. במספר הזדמנויות במהלך שנת 2016, במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, כאשר מתלוננת ו' היתה כבת 16 שנים, היא נהגה להתארח בבית הנאשם, וזאת כשהיא משמשת כבייביסיטר עבור ילדיו. באותן הזדמנויות, הנאשם נצמד לגופה של מתלוננת ו', ליטף את ידה, את החזה שלה מעל בגדיה, שלא בהסכמתה. בתגובה למעשי הנאשם מתלוננת ו' נרתעה לאחור.

17. בגין המסכת העובדתית כמתואר לעיל, מיוחסות לנאשם כאמור שתי עבירות:

מעשים מגונים בקטינה ללא הסכמה - עבירה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק העונשין;

מעשים מגונים ללא הסכמה - עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק.

תשובת הנאשם לכתב האישום

18. הנאשם כופר בכל המיוחס לו, טוען כי לא היו דברים מעולם ומבקש לזכותו מכל האישומים שהוגשו נגדו.

19. הנאשם מצוין כי הוא גדל והתחנך בצרפת במסגרת חילונית, בגיל 21 הכיר את קהילת חב"ד בצרפת והחל בתהליך של חזרה בתשובה עד שבגיל 22 חזר לישראל והשתקע בקהילה. לאחר מכן שב לצרפת. הוא התחתן ובשנת 2014

חזר הנאשם עם משפחתו לישראל והתגורר בדירה הראשונה. לטענתו לאורך השנים הוא עבד בגיוס כספי תרומות מצרפת לישיבה שנמצאת בקהילה עד לשנת 2019 שאז הפסיק להעביר כספים לישיבה.

20. הנאשם טוען להגנתו כי נטווחה נגדו עלילה מרושעת ושקרית בחסות קהילת חב"ד אך בשל כך שהפסיק להזרים כספי תרומות לישיבה/לקהילה. בהקשר זה הוא טוען כי קיים קשר מוקדם עמוק והדוק בין המתלוננות והמשפחות שלהן ששיתפו פעולה בהמצאת המעשים הנטענים.

21. עוד הוא טוען שהוא נחשב "אאוטסיידר", "עוף מוזר" בקהילה ומתוך שמועות ורכילויות שהתפשטו בקהילה, התפתחו סיפורים, כולם דיברו עם כולם ובתוך השיח השכונתי נוצר זיהום סביבתי, שיצר את האישומים. אימהותיהן של מתלוננות ג, ד, ה, ו (אישום שני ושלישי) חברו לספר אחת לשנייה על נגיעות לא הולמות בסטנדרטים של החברה החרדית, שאין בהם מעשים מיניים. הן פנו לרב דיסקין ואף שיתפו נשים נוספות בקהילה. בנוסף מתלוננת ג' אף סיפרה למתלוננת א' במועד כלשהו בעבר שהנאשם נגע בה, וכך, לאחר ארוע בית השואבה, ומתוך דעה קדומה, ניטעה בליבן של מתלוננות א', ב' המחשבה שבארוע בשמחת בית השואבה הנאשם נגע בהן באופן מיני.

הנאשם טוען כי לאחר ארוע שמחת בית השואבה, חברו חברי הקהילה, עשו "חקירות פנימיות" דיברו אחד עם השני והשפיעו איש על רעהו. מתלוננות א', ו-ב' ביחד עם הוריהן, צפו יחד בסרטוני האבטחה והחליטו להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם. זהו הגרעין הקשה בטבורם של האישומים. התנהלות זו אף זיהמה את חקירת המשטרה וממצאיה.

22. באשר למניע שסיפק הנאשם לעלילה נגדו הנובע מהפסקת הזרמת כספי גיוס תרומות ממנו לישיבה, טוען הנאשם שהמשטרה לא בדקה את טענתו בכל דרך. לטענתו די לנאשם להצביע על מניע אפשרי ואין זה מתפקידו להוכיח את הטענה. כך, הואיל ועניין זה לא נבדק על ידי המשטרה, נותר ספק בשאלת המניע להעליל עליו והספק פועל לטובתו כנאשם במשפט פלילי בהתאם לנטלי הראייה.

23. ביחס לאישום הראשון טוען הנאשם כי אין לו היכרות עם מתלוננות א' ו-ב'. הוא מאשר את נוכחותו במתחם בית הכנסת ביום האירוע, יחד עם אנשים רבים אחרים. בזמנים הרלוונטיים לאישום, הנאשם שהה בצמוד עם ילדיו במתחם האוכל אך הוא מכחיש את כל המיוחס לו ביחס למתלוננות. הנאשם מאשר כי האירוע במתחם האוכל מתועד בסרטוני מצלמות אבטחה אך מכחיש שניגש למי מהמתלוננות, או כי ליטף את ישבנה של מי מהן והצמיד או לחץ באצבעותיו על איבר מינה של השנייה. הגנתו היא כי לא היתה כל נגיעה ואם היתה הרי זו נגיעה מקרית שנובעת מהצפיפות או אולי בכלל היתה זו נגיעה תמימה מקרית של מי מילדיו.

24. ביחס לאישום השני טוען הנאשם כי יש לו היכרות עמוקה ומתמשכת עם אמן של מתלוננות ג' ו-ד', וכי היא זו ששידכה בינו לבין רעייתו. בשנת 2015 ההורים של מתלוננות ג' ו-ד' התגרשו ומאז הקשר בין המשפחות הלך ופחת. הנאשם מאשר כי אמן של מתלוננות ג' ו-ד' התארח יחד איתן בביתו בסמוך להליך הגירושין, מאשר כי מתלוננת ג' נותרה לישון על הספה הבודדת בסלון, ולטענתו היתה זו הפעם היחידה שהיא נותרה ללון בביתו. הנאשם מאשר כי לאחר שחזר מבית הכנסת בשעות הבוקר, ישב לצידה של ג' על הספה. הוא מאשר שהם דיברו בקצרה אך כל יתר

הנטען לגבי מעשיו מוכחש. הנאשם טוען כי מתלוננת ג' המשיכה להתארח בבית משפחתו אך אף פעם לא בגפה.

25. לגבי יתר האירועים הנטענים באישום השני, ובהעדר כל פירוט של זמנים ומועדים ומיקומים בדירה הנאשם אינו יכול להתייחס לאירועים ואינו יכול להתגונן או להעלות טענות אליבי ברם מכחיש את הנטען. הנאשם גם מכחיש את המיוחס לו לגבי מתלוננת ד', במיוחד לאור העובדה שרוב זמנו הוא שהה בצרפת.

26. ביחס לאישום השלישי, הנאשם מאשר כי אמן של מתלוננות ה' ו- ו' היתה מיוודדת עם אשתו, כי היתה היכרות מתמשכת והדוקה בין השתיים והן אף שוחחו ונפגשו בסמיכות להגשת התלונה. הוא מכחיש את המעשים המיוחסים לו. לטענתו מתלוננת ה' סייעה לאשתו בטיפול בילדים בזמני שהותו בצרפת. לטענתו הוא מעולם לא שהה עם מתלוננות ה' ו/או ו' לבד בדירה, גם לא כבייביסיטר. ועוד הוא טוען כי מתלוננת ו' כלל לא שימשה כבייביסיטר עבור ילדיו בזמנים שהוא שהה בישראל.

27. הנאשם נחקר ארבע פעמים במשטרה. הודעותיו/חקירותיו הוגשו כמוצגים בהליך.

ביום 24/01/2023 העיד הנאשם בפרשת ההגנה.

הכרעה בטענות הגנה הנוגעות לכלל האישומים

28. בטרם אפנה לניתוח הראיות ביחס למעשים המיניים מושא האישומים, אני דוחה את טענת הנאשם בדבר טויות עלילה שקרית נגדו הנובעת מהפסקת הזרמת כסף לישיבה, ואת הטענה נוספת לפיה קיים זיהום סביבתי בשל רכילויות שהולידו סטיגמה שבתורה גרמה להגשת תלונות.

29. אשר לטענה לפיה כתב האישום הוא תולדה של קנוניה שבאה לעולם על ידי ראשי קהילת חב"ד בשיתוף פעולה של המתלוננות, יצוין תחילה כי במהלך שמיעת הראיות הבהיר הסנגור, כי טענת העלילה אינה מתייחסת לאישום הראשון, אלא לשני והשלישי (מעשים שבוצעו, על פי הטענה, בביתו של הנאשם). טענתו ביחס לאישום הראשון נוגעת לזיהום הסביבתי של הרכילויות שהובילו לסברת המתלוננות א, ב, בתמימותן, שהוא ביצע את המעשים וכן נוגעת לזיהום החקירה על ידי שיחות בין חברי הקהילה על המקרה וצפייה משותפת בסרטוני האבטחה.

30. אני אף דוחה את טענתו לפיה החקירה שובשה וזוהמה בשל הצפייה המשותפת בסרטון האבטחה של בית הכנסת, הכל כפי שיפורט להלן.

31. המתלוננות ומשפחותיהם כלל לא מסתירים את ההיכרות ביניהן. מדובר באנשים המתגוררים באותה שכונה, בקהילה דתית קטנה ובמסגרות משותפות בהם לומדים ילדיהם יחד, הולכים כולם לאותו בית כנסת ו/או ישיבה,

ושהנשים מתרועעות זו עם זו.

32. יש לדחות את הטענה לפיה ההיכרות בין המתלוננות יצרה שיבוש וזיהום החקירה וביתר שאת ביחס לאישום הראשון בו צפו המתלוננות והוריהן בצוותא בסרטון מרחבת בית הכנסת באירוע שמחת בית השואבה. אבהיר כי עצם ההיכרות בין חלק מהמתלוננות ו/או בני משפחותיהן, אינה מהווה כשלעצמה הוכחת שיבוש או זיהום. עובדתית הנאשם לא הוכיח, כי ההיכרות גרמה לזיהום או שיבוש. ההיפך הוא הנכון. הגרסאות של המתלוננות מובדלות, שונות, ואמינות כל אחת בפני עצמה, כפי שיפורט להלן, ומטבע הדברים יוצרות את הפאזל הכולל של התנהלות הנאשם ביחסיו עם קטינים.

33. אין חולק כי המתלוננות א, ב באישום הראשון ברחו ממיקום הארוע. על פי עדויות, כפי שיפורט להלן, הן בכו, פגשו נסערות את אחיה של מתלוננת ב' וסיפרו לו את שארע להן. הוא לקחן הביתה והן סיפרו להוריהן את המעשים שנעשו בהן. ההורים הפעילו את אנשי בית הכנסת האחראים על מצלמות האבטחה לחפש תיעוד, ולאחר מכן הוגשה התלונה במשטרה. ההורים לא ששו להגיש תלונה לפני שיצפו בעצמם בסרטונים וייווכחו לדעת אם נעשו בבנותיהם מעשים לא תקינים ומי עשה אותם. אין חולק שהנאשם נראה בסרטון בקרבת המתלוננות. הצפייה בצוותא נעשתה בתום לב ולא בכוונת שיבוש וזיהום ונראה כי הפעולה המהירה והמידית של צפייה ולאחריה הגשת תלונה לא מתיישבת עם זיהומים וקנוניות. באשר לארבע המתלוננות האחרות מהאישומים השני והשלישי שהתרחשו זמן רב לפני אירועי האישום הראשון, הן בכלל לא רצו ולא התכוונו להגיש תלונה, לא בזמן אמת ולא לאחר שהוגשה תלונת מתלוננות א, ב. על פי עדותן ועדות ההורים, הן נאלצו להגיע למשטרה למסור עדות לאחר שזומנו על ידי המשטרה שפתחה בחקירה בעניין המעשים מושא האישום הראשון ולאחר ששמותיהן עלו בחקירות.

34. הנאשם מלין בסיכומיו על כך שחרף טענתו במשטרה לפיה מתנכלים לו ומעלילים עליו בשל הפסקת הזרמת כספי תרומות, טענתו לא נבדקה. על כך יש להשיב שמעבר להשמעת הטענה הכוללת הנאשם לא נתן לה כל תוכן, שמות, מקומות, מי מעורב בסכסוך, את מי יש לחקור, מתי ארעו הארועים, מסמכים תומכים וכד' כך שטענתו במשטרה היתה לקונית מהפה אל החוץ. לא היה על המשטרה לצאת למסע דייג ולתור שמא יש אמת בטענתו אלא הוא זה שצריך היה לספק פירוט עובדתי לטענתו העומדת בבסיס הגנתו. הוא לא עשה כן במשטרה ואף לא עשה כן עת ניתנה לו הזדמנות במסגרת הבאת ראיות ההגנה. הוא אף לא נקב בשם של מי שרקם את המזימה בשל הסכסוך וניתן היה רק להבין שהוא רומז למר א.פ.

העד היחיד שחזר על טענת הקנוניה היה רעייתו, מבלי שתחושתה הסובייקטיבית תיתמך בראיה, והכל מתוך הכאב המובן, הרצון להגן על בעלה וילדיה והקושי להכיר באפשרות שנעשו המעשים המיוחסים לבעלה.

כדי להסיר כל ספק, זומן אותו א.פ. למתן עדות, על ידי המאשימה. הטענה בדבר הקנוניה של חב"ד לא הוכחה ואף הוזמה פוזיטיבית בעדותו. א.פ. נחקר בבית המשפט, הכחיש כל קשר לטענה לפיה הוא כביכול הלך מבית לבית, ושכנע קטינות שונות להמציא ולהעליל מעשים מיניים על הנאשם. יתרה מכך, הוא העיד שבכלל לא היה קיים סכסוך בינו לבין הנאשם, על רקע שינוי דפוס ההתרמה של הנאשם, ולא היה לו כל רצון לפגוע בנאשם. העד אדם נורמטיבי ומקובל על הקהילה. עדותו היתה כנה ומהימנה הוא

הותיר רושם חיובי. בעדותו וחרף האשמה החמורה שהוטחה בו, הוא דווקא דיבר על הנאשם בצורה מאוזנת ושקולה, לא התלהם, לא ביקש להשחיר אותו וניתן היה להתרשם שאין לו אינטרס לנקמה כלשהי. אני נותנת אמון מלא בעדותו ומאמצת אותה במלואה.

35. הטענה בדבר נקמה בשל אי הזרמת כסף אף לא מתיישבת עם העובדה שהוכח שלמתלוננות ולבני המשפחה שלהן אין כל קשר להתנהלות הכספית או הקהילתית של חב"ד או לאינטרס כלשהו לסייע לחב"ד להעליל עלילת דם על אחד מחבריה, כך סתם. הטענה לפיה ילדות קטנות מוכנות לספר דברים שלא היו ולא נבראו, ולעמוד על דוכן העדים ולהיחקר בצורה פולשנית, היא תזה מופרכת. ודוקו: מדובר בקטינות בחברה שמרנית עם דפוסי צניעות מחמירים. המתלוננות והוריהן, באישומים השני והשלישי, כלל לא רצו להתלונן במשטרה ובפועל לא הגישו תלונות לא בזמן אמת ולא לאחר התפוצצות הפרשה מושא האישום הראשון. המשטרה היא שפנתה אליהן וביקשה להתייצב כדי למסור עדות או אז התייצבו וסיפרו את שארע להן. אף אחת מהמתלוננות לא ששה להתייצב בבית המשפט ולהעיד. מתלוננת ג' לא התייצבה מספר ישיבות ולאחר שהתייצבה לא שיתפה פעולה באופן מלא. מתלוננת ה' בכלל לא התייצבה חרף מספר נסיונות לזימונה. שאר העדות העידו בצורה מינורית וניכר כי אף אחת מהן לא הפיקה קורת רוח מהכורח לבוא ולהעיד. כך גם לגבי אימהותיהן. באישומים השני והשלישי, מדובר במעשים בקטינות שדווחו להוריהן ו/או לאחיהן בזמן אמת וההורים העדיפו להתייעץ עם רב הקהילה מה לעשות לאחר שנודעו להם מבנותיהם דבר העבירות שבוצעו בהן. מדובר באנשים שהעדיפו לטפל בדברים בתוך הקהילה אך משנפתחה החקירה, מסרו גרסאותיהם שלא היו חדשות אלא רק לא הוצאו לאוויר העולם בצורת תלונה למשטרה.

36. אוסיף כי אם נולדה קנוניה להעליל על הנאשם דברים שלא היו ולא נבראו, מדוע שיתארו רק עבירות של נגיעות מעל הבגדים הנמצאות ברף הנמוך של עבירות המין? בעלילה מרושעת נטולת יסוד ומתואמת בין המתלוננות, יכלו אלו להמציא עבירות קשות יותר המגיעות לרף אינוס. העובדה של חוסר רצון להתלונן ותיאורים מינוריים, רק מדגישה את המהימנות של המתלוננות והיעדר כוונה לייחס לנאשם יותר ממה שעולל להן.

37. עוד טען הנאשם כי הוא "עוף מוזר", "שטותניק" "אאוטסיידר" (כך במילותיו) בכך שהוא משחק במשחקי מחשב, מלא שמחת חיים ואישיות חמה אנושית ומחבבת, דברים המהווים איום על הקהילה ולכן נוצר תמריץ לסלקו שמא יקלקל את השורה. עוד הוא טען כי הקטינות התגייסו לסייע בסילוקו בשל רכילויות לפיהן כדאי להגן על ילדיו לאחר שנשמעות מעת לעת צעקות ילדים מביתו. לטענתו היתה שכנה בשם י. שהפיצה עליו רכילויות בדבר התנהגות לא הולמת כלפי ילדיו. כל אלה חברו "להוציא עליו חוזה" (כך בלשונו) ולסלקו מהקהילה בדרך של המצאת מעשים מיניים שלא היו ולא נבראו.

גם טענות אלו שנזרקו לחלל האוויר לא נתמכו בדבר וגם לא פורטו במשטרה. חלק מהמתלוננות (מתלוננות א, ב) כלל לא הכירו את ילדי הנאשם.

38. עוד טען הנאשם בעדותו, כי כל המתלוננות מספרות מעשיות הואיל והן רוחשות בוז למעמד של מסירת עדות בבית המשפט החילוני וכי הן תודרכו על יד עורך דין פרטי מהשכונה

בשם א' מה להגיד. מיותר לציין כי טענה זו בדבר תדרוכן על ידי אותו עורך דין לא עלתה במשטרה. המתלוננות לא נחקרו על תזה תאורטית זו ועל הקשר בין הבוז הנטען לבתי המשפט לבין טוויית עלילת דם. אותו עורך דין ששמו הוכפש בטענה לעיל, לא זומן כדי להיחקר, ואותה שכנה לא הובאה וכך נותר הטיעון תלוש ולא מתיישב עם כל הגיון.

אני מתרשמת כי אם יש מי שבז לבית המשפט ולאינטליגנציה שלו הוא הנאשם בשלל טענותיו לעיל ולא המתלוננות. להבדיל מעדותן הכנה והמכבדת של המתלוננות שהתקשו בסיטואציית החקירה הנגדית הממושכת והקשה אך עמדו בה, הנאשם טוען בעזות מצח כי המתלוננות היו מחויכות בעת מסירת העדות ואחת מהן (מתלוננת ג) "נקרעה מצחוק" בעדותה (כך במילותיו). אבהיר כי מתלוננת זו, כמו האחרות, התרגשה מהמעמד, התקשתה אך היתה כנה וסיפרה על המעשים. שעה ש"צחקה" היה ברור לכל בר דעת שהצחוק נובע ממבוכה ומצוקה בעת מעמד חקירתה על דוכן העדים. מי שמפרש צחוק זה כעריכת הצגה מומצאת הוא או אדם שמנסה לעוות את הדברים כדי למלט את עצמו מהדין או מי שראיית המציאות שלו מעוותת.

39. סיכום ביניים מעלה שהטענה בדבר קנוניה וטוויית עלילת דם מומצאת, נותרה תזה שאין לה קצה קציה של ראייה. אני קובעת, אפוא, כי דין טענת ההגנה לפיה כל המעשים המיוחסים לנאשם הם פרי קנוניה מתוכננת ומבוצעת בצוותא והעדויות או כי העדויות נגועות בזיהום סביבתי ראייתי, להידחות.

הואיל והנאשם לא מספק כל גרסה עובדתית זולת "לא היו דברים מעולם" ואולי נגיעות מקריות בטעות, ביחס לכל אחת מהמתלוננות, לא נותר אלא לבחון ביחס לכל אישום אם המאשימה הרימה את הנטל הנדרש להרשעה.

קביעת מהימנות של עדות מתלוננות בעבירות מין

40. סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע כי "**ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט**". ככלל יזהר בית המשפט מלסמוך אך ורק על התרשמותו הבלתי אמצעית וינסה לאתר נקודות אחיזה נוספות בחומר הראיות שבפניו כדי לקבוע ממצאי מהימנות. יחד עם זאת אין לזלזל במשקלה של ההתרשמות וראו ע"פ 6643/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 3.7.07).

41. בעבירות מין ישנה חשיבות להתרשמות בית המשפט מעדותה של מתלוננת ויש צורך להיזקק לאמות מידה מיוחדות הנובעות מטיבם המיוחד של המעשים וראו כב' השופט עמית ב- ע"פ 5582/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 20/10/10); ראו גם פסיקת בית המשפט העליון ב- ע"פ 7899/13 **פלוני נ. מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (24/06/2014) שקבע כי בעבירות מין לא ניתן לצפות מעדות של קורבן עבירת מין שתהיה "בנויה לתלפיות", מתועדת כרונולוגית, שלמה, עקבית, קוהרנטית וחפה מאי דיוקים. נקבע כי ההכרעה בנוגע למהימנות הגרסה של קורבן עבירת מין נעשית על סמך "גרעין האמת" שהתגלה בה, וככל שמכלול הראיות מאפשר הרשעה מעבר לספק סביר, אין באי דיוקים בפרטים מסוימים כדי לקעקע את מהימנות הגרסה כולה.

42. ברוח הדברים האמורים לעיל, לאחר שהזהרתי את עצמי ולאחר שבחנתי את עדויות המתלוננות וחומר הראיות המהווה חיזוק המונח בפני, שוכנעתי מעבר לספק סביר שהמעשים המיוחסים לנאשם מושא האישומים, בוצעו על ידו ועל כן יש להרשיעו בגינם. להלן אפרט;

האישום הראשון

43. אין חולק כי ביום 21/09/2021 התקיימה במתחם בית הכנסת של הקהילה חגיגת "שמחת בית השואבה" בה השתתפו אנשים רבים, ביניהם מתלוננות א' ו- ב' והנאשם שהגיע למתחם עם ילדיו. לפי הטענה הוא ליטף את ישבנה של א' ונגע באיבר מינה של ב'.

חקירותיו של הנאשם במשטרה

44. הנאשם נחקר ארבע פעמים טרם הגשת כתב האישום - ביום 04/10/2021 (ת/1), ביום 07/10/2021 (ת/2), ביום 14/10/2021 (ת/3), וביום 18/10/2021 (ת/4).

45. בחקירתו מיום 04/10/2021 (ת/1) הכחיש הנאשם את החשדות נגדו בדבר נגיעה בקטינות בשמחת בית השואבה, וטען **"לא שאני זוכר דבר כזה היה שם הרבה אנשים כל אחד קופץ על אנשים, פעם ראשונה שהיה ערבוביה בין נשים לגברים בבית הכנסת הזה"** (שם שורה 80-81), ו- **"בטוח שלא במודע מפאת הסיטואציה אם שמתן מלא אנשים במקום אחד אז לפעמים קורה שאחד נוגע בשני בלי שום כוונה"**, (שם שורה 82-83). משנשאל אם הוא נגע בקטינות נוספות פרט לאירוע שמחת בית השואבה הוא ענה **"בחיים לא"** (שם שורה 84), ובהמשך טען כי **"בחיים לא נגעתי באף אחת לא זכור לי דבר כזה"** (שורה 92) כשנשאל באיזה אופן נגע בקטינות הוא חזר וענה **"לא נגעתי באף אחת"** (שם שורה 90).

46. בחקירתו מיום 07/10/2021 (ת/2) נשאל אם הוא נגע באיבריהן המוצנעים של קטינות בעת שעמד בתור של דוכני האוכל ביום האירוע הוא ענה **"לא היה ולא נברא לא היו דברים לעולם"** וכי **"מעולם לא נגע באף בחורה חוץ מהילדים שלי לא נגעתי בשום דבר"**, **"לא נגעתי בשום אישה בשום ילדה בשום דבר רק בילדים שלי"**, **"אני אף פעם לא נגעתי באף קטינה"**. כשהנאשם נדרש להגיב לכך שישנם עדים שראו אותו לוחץ על איבר מין של קטינה באירוע הוא ענה כי **"יש לי הרבה שונאים מהקהילה רוצים להעיף אותנו מהבית"**.

47. בחקירתו מיום 14/10/2021 (ת/3) משנשאל ביחס למתלוננת ב' שאומרת שביום האירוע הוא נגע בה בכתף ואחר כך באיבר מינה ענה **"לא היו דברים מעולם ואני אפילו לא יודע מי הנערה הזו"** (שורה 39) וכשמעומת עם טענת מתלוננת א' שאמרה כי באותו אירוע הוא נגע לה בישבן הוא ענה כי **"לא היו דברים מעולם מי זו מתלוננת א"**.

48. בחקירתו מיום 18/10/2021 (ת/4) חזר הנאשם והכחיש את הנגיעות ביום האירוע במתלוננות א' ו- ב' וטען **"לא**

נגעתי באף קטינה בצורה מינית או במודעות אם משום צפיפות נגעתי בגבר או באישה אני לא זוכר... אני במודע לא נגעתי באף אחד". משהוצג לו סרטון בו הוא נצפה נוגע במתלוננת ב', הוא השיב שהוא לא מזהה את עצמו, טען שאיני מכיר את מתלוננת ב'. וטען ש"הכל שקר וכזב זו עלילה שמעלילים עליי...".

טענות המאשימה וראיותיה בנוגע לאישום הראשון

49. המאשימה הגישה לבית המשפט תיעוד ממצלמות האבטחה של בית הכנסת (ת/5) ממצלמה 12 וממצלמה 13. המאשימה טוענת כי הסרטון מתעד את ההזדמנות לבצע את המעשים בפועל במתלוננת ב' וכן את התגובה האוטנטית של המתלוננת א, ב המתיישבת עם העדויות לפיהן המתלוננת חוו אירוע חריג. המאשימה טוענת כי הסרטון מהווה ראיה עצמאית שמוכיחה את הנגיעה במתלוננת ב' וכן ראיית סיוע של ממש לעדויות של שתי המתלוננות.

50. כל אחת מהמתלוננות א', ב' העידה על הנגיעה בה כפי שפורט בכתב האישום.

מתלוננת ב' זיהתה את הנאשם בסרטון בעדותה בבית המשפט, העידה על תחושותיה בימים שאחרי האירוע והעידה כיצד מה שנצפה בסרטון מתיישב עם התיאור שלה. גם מתלוננת א' זיהתה בעדותה בבית המשפט את הנאשם בסרטון, והראתה כיצד הסרטון מתיישב עם התיאור שלה בדבר המעשים שבוצעו בה.

המתלוננות נחקרו בשאלה אם יתכן שהמגעים היו מקריים ותמימים ודחו את הטענה. הן תארו נגיעות שאינן פרי צפיפות אלא מכוונות לאיבריהן האינטימיים ושאין מרפרפות אלא ממושכות ברורות לרבות לחיצה על איבר המין למספר שניות. סוג נגיעות כמתואר, אינו מתיישב, על פי עדותן עם חיכוך מקרי בשל צפיפות אלא ניצול הצפיפות לנגיעות אסורות. המאשימה מבקשת לתת משקל מלא לדברי שתי המתלוננות וגם לשקלל את העובדה שהחשיפה המידית שלהן בפני האח ובפני הוריהן מחזקת את מהימנותן עד מאד. חקירותיהן הנגדיות של המתלוננות לא העלו כל סתירה ורק חיזקו את האימון שיש לתת בגרסתן.

הודעות המתלוננות במשטרה הוגשו והתקבלו כמוצגים בתיק.

51. בנוסף להן העידו האח מ', אחיה של מתלוננת ב' שפגש את המתלוננות מיד לאחר שברחו מהמתחם ועדות הורי המתלוננות שסיפרו על מצבן של המתלוננות מיד כשהגיעו הביתה. על פי עדויות אלו מסרו המתלוננות מיד לאחר המעשים שבוצעו בהן את התיאור המדויק, כפי שהעידו בבית המשפט. מעדויות ההורים והאח עולה מצבן הנפשי הקשה של כל אחת מהמתלוננות מיד לאחר האירוע ובעת החשיפה. לטענת המאשימה אמרות אלה של העדים שנשמעו דקות לאחר ביצוע המעשים, הן קבילות באופן עצמאי במסגרת החריג לכלל האוסר עדות שמיעה (רס-גסטה) ומהוות סיוע.

52. לטענת המאשימה העובדה לפיה סיפרו מיד לאח ולהורים את שהתרחש, אף משמיטה את הקרקע מתחת לרגלי הנאשם שטוען שנוצר זיהום של זיהוי מוטעה ושיבוש בשל צפייה משותפת בסרטונים. אין חולק כי במהלך הצפייה המשותפת לא הצליחו כל הנוכחים לאתר את אירוע המעשה. ורק לאחר שהמתלוננות והוריהן עזבו את ביתה של

גב' ח. ו' (האחראית ביחד עם בעלה על מצלמות האבטחה) מצאה אשתו של מתקין המצלמות את הרגעים הרלוונטים. המתלוננות, לעומת זאת, סיפרו להוריהן מבחינת תיאור עובדתי של מה שהתרחש מידיה, עוד לפני שבוצעה הצפייה לכן אין שום השלכה לכך שהיתה צפייה משותפת או לא, כמה זמן היא נמשכה ומי היה שם.

53. בהקשר זה טען הנאשם כי המתלוננות כלל לא זיהו אותו ואמרו את שמו רק כי מתלוננת ג' סיפרה למתלוננת א' כי בעבר הוא נגע בה. הטענה כי ג' סיפרה ל-א אינה רלוונטית שכן הנאשם עצמו לא חולק כי הוא זה שנראה בסרטון צמוד למתלוננות א, ב.

טענות הנאשם בסיכומים ביחס לאישום הראשון

54. הנאשם טוען כי אפשר שהסרטון ת/5 "מבושל". לטענתו המשטרה תפסה רק חלק מהמצלמות בבית הכנסת ולא את כולן וכך לא נתקבלה התמונה המלאה. מחדל זה באיסוף הראיות פועל לרעת המאשימה ולטובת הנאשם.

מכל מקום, לטענת הנאשם ממה שניתן בכל זאת לראות בסרטון המהווה ראיה משמעותית, עולה שמדובר במקום צפוף, רואים שהנאשם הגיע למקום באופן אקראי לפני המתלוננות ושהה עם ילדיו שעמדו מסביבו כל הזמן. עוד הוא טוען כי נצפות באזור עוד 3 דמויות גבריות שמדברות ביניהם ומשקיפות על המקום, ועוד הוא טוען כי לא נצפה בסרטון מגע עם המתלוננות.

55. לטענתו יש לזכותו לאור הפער בין עדויות מתלוננות א' ו- ב לבין הסרטונים ולאור הזיהום המשמעותי שהשפיע על עדותן של מתלוננות א' ו- ב' וגרם לפחד ובהלה מהנאשם ותיגו כ"פדופיל". כל אחת מהן בנפרד חשה מגע בגופה והן משליכות את זה על הנאשם בשל הדעה המוקדמת שרכשו לגביו, ובפרט השמועה שנקלטה אצל מתלוננת א' מחברתה ג' שסיפרה לה בעבר שהנאשם נגע בה לפני מספר שנים ונצרבה אצלה בזיכרון וגרמה לה לפחד. גם צפיית המתלוננות והוריהן בסרטונים ביחד ולמשך שעות פגע באוטנטיות גרסת המתלוננות, ובמיוחד לאור החקירה העצמאית שביצעו בני המשפחה של המתלוננות במיוחד והצפייה המשותפת בסרטונים במשך שעות.

56. הנאשם טוען שנתגלו סתירות או חוסר קוהרנטיות בין ההודעות במשטרה לבין העדויות בבית המשפט באשר לשאלת הצפיפות והשאלה אם יתכן שהנגיעות היו מקריות ולא מכוונות.

לטענתו, עדויות המתלוננות שהן קטינות אינן יכולות לשמש כסיוע או כחיזוק אחד כלפי השניה מאחר ולפי הפסיקה שימוש בעדותו של קטין אחר כראיה מסייעת מהווה חריג שיש להפעילו בניסבות חריגות ומיוחדות בלבד שאינן מתקיימת בענייננו.

דין והכרעה באישום הראשון

57. עמדתו היא שיש להרשיע את הנאשם באישום הראשון לאחר שהמאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את

אשמתו של הנאשם זאת, בהתבסס על הסרטונים ממקום האירוע, על עדות מתלוננות א' ו- ב' בפני ועל חיזוקים נוספים של עדות האח (מ) והורי המתלוננות.

הסרטון

58. בעניינו, אין חולק כי האירוע הנטען תועד במצלמות האבטחה של בית הכנסת. כאמור הסרטון הוגש כמוצג ת/5. הסרטון מתעד את המתחם בזמן חגיגת "שמחת בית השואבה", במועדים הרלוונטים לאישום ממצלמה 12 ומצלמה 13. ניתן לראות במצלמה 12, נומרטור 23-02-53 את מתלוננות א' ו- ב' עומדות בפתח המתחם הפתוח כשהנאשם עומד צמוד לצדן. הנאשם מבחין בהן, רואה אותן יוצאות לרחבה ויוצא בעקבותיהן. משם, עוברים לסרטון ממצלמה 13 עם סיומת 959 (001) בנומרטור 23-12-31 ניתן לראות את מתלוננות א' ו-ב' נכנסות למתחם הפתוח כשהנאשם נכנס אחריהן, ומסתובב סביבן. בנומרטור 23-12-42 רואים שהנאשם מתהלך סביב המתלוננות, חולף לידן כאשר הוא מניף את ידיו לגובה בסמוך אליהן, כולל מאחורי מתלוננת א'. זהו הרגע שבו לפי עדותה של מתלוננת א' התרחש הליטוף בישובנה שלדבריה היה כה חזק וגרם לה להסתובב לאחור כדי לראות מי מלטף אותה. אקט הליטוף לא נצפה בסרטון ברם הסתובבות הפתאומית והמופתעת של המתלוננת נצפית בסרטון. ניתן לראות בבירור שבנקודת זמן זו, הנאשם הוא האדם היחיד שעומד במיקום שיכול לאפשר מגע בישובנה של מתלוננת א' ואין אף מבוגר אחר. ואז בפער זמנים של שניות, הוא נוגע במתלוננת ב'. במהלך אחד של התקדמות לעבר דוכן הפופקורן, נגיעה ביד אחת נגיעה ביד השניה ואז הוא מסתובב ומביט לכיוון של המתלוננות. הנגיעה בחצאית של מתלוננת ב' נראית בסרטון. נגיעה זו של כף היד של הנאשם משנה את המנח של החצאית של מתלוננת ב' ומתיישבת עם עדותה לפיה היא הרגישה שכף היד נצמדת לאזור איבר המין בתנועת לחיצה. מיד לאחר תמונה זו, ניתן לראות את תגובתן המידית של המתלוננות א' ו- ב'. הן מביטות זו בזו בהלם. בנומרטור 23-12-51 המתלוננות עוזבות בבהילות את המתחם הפתוח אל פנים בית הכנסת לכוון המדרגות. התרחשות זו נצפית במצלמה 12, בנומרטור 23-03-16.

59. הסרטון מתעד, אפוא, את ניצול הצפיפות היחסית כהזדמנות לבצע את המעשים, את המעשה בפועל במתלוננת ב' וכן את התגובה האותנטית של מתלוננת א' בהסתובבותה לאחור ואת תגובתן של שתי המתלוננות שבורחות מהמתחם. אין טוב ממראה עיניים. התיעוד האובייקטיבי תומך בעדויות המפורטות והמהימנות של המתלוננות על המעשים שנעשו בהן ומתיישב עם המסקנה שהמתלוננות חוו אירוע חריג. הסרטון מהווה ראיה עצמאית שמוכיחה את הנגיעה במתלוננת ב' וכן ראיית סיוע של ממש לעדויות של שתי המתלוננות.

60. אין בידי לקבל את טענות הנאשם ביחס ל"בישול" הסרטון או מחדל בתפיסת מלוא המצלמות שיכלו לשנות את התמונה. לגבי קבילותו של הסרטון, העידו בפני ביום 17/7/2022 מר י. ו. ורעייתו ח. ו. האחראים על התפעול של המצלמות.

מר י.ו. אישר בחקירתו כי הוא זה שהתקין את מצלמות האבטחה במקום האירוע, כי יש לו ולאשתו ח. ו.גישה למצלמות, כי הוא חתם על ת/5 לאחר שהגיע אליו שוטר וביקש לראות את המצלמות (עמ' 50 ש' 8-2 לפרו'). בחקירתו הנגדית אישר כי במקום יש 13 מצלמות וכי רק שתיים היו רלוונטיות למיקום ולכן לא היה צורך בתפיסת כל המצלמות (עמ' 50 ש' 33-32, עמ' 51 ש' 4-3 לפרו'). לפי עדותו המקום היה מקום ספציפי ולא

היה צריך לתפוס את כל המצלמות. העד אף אישר כי הוא ואשתו ישבו עם מתלוננת א' ו- ב', הוריה של מתלוננת ב' ואימה של מתלוננת א' לצפות בסרטונים, יום אחרי האירוע.

רעייתו הגב' ח.ו. העידה כי אביה של מתלוננת ב' התקשר אליה, אמר לה שהרב שלח אותו אליה הואיל ויש לה את המצלמות ממקום האירוע ושאל אם אפשר להגיע לבדוק את המצלמות. באותה שיחה סיפר לה האחרון שמשוהו קרה לבת שלו ולעוד ילדה באירוע "שמחת בית השואבה" וכי הן חזרו מבוהלות כי מישהו נגע בהן באופן מיני. על פי עדותה, האב לא מסר לה את השם של הנאשם כי לא היה בטוח וביקש לראות תחילה את המצלמות. עוד לפני שהגיעו אליה הביתה, היא הסתכלה במצלמות, בהתאם לתמונה של המתלוננת ששלח לה אביה של מתלוננת ב'. לפי התמונה היא ידעה לחפש אותן, והצליחה לראות אותן מסתובבות במתחם (עמ' 56 ש' 23-30 לפרו'). העדה מאשרת שהמתלוננת זיהו את עצמן ואת הנאשם בסרטון אך לא את האקט המיוחס לו (עמ' 57 ש' 9 לפרו'). על פי עדותה, בתום הצפייה המשותפת ואחרי שהם הלכו לביתם, היא לא יכלה להניח לעניין, והתחילה לעבור לאט לאט על הסרטונים עד שראתה משהו שנראה לה כמו הארוע הנטען ואז היא צלצלה לאביה של מתלוננת ב' ואמרה לו שמצאה משהו. היא הקליטה את הסרטון ושלחה אותו אליו (עמ' 57 ש' 14-19 לפרו'). הסרטון שהעדה שלחה הוגש וסומן ת/8. זמן קצר לאחר מכן התקשרו אליה מהמשטרה וביקשו שהיא תשלח להם את הסרטון, וכך היא עשתה. מאוחר יותר הגיע חוקר לביתה וביקש שהיא תוריד את הסרטון. על פי עדותה, היא אמרה לשוטר מאיזה מצלמות להוריד והוא הוריד (עמ' 58 ש' 9-12 לפרו').

61. החוקר דוד קירמוס העיד בישיבת 02/11/2022 ואישר כי הוא ערך את המוצגים (מסמכים ודיסקים) שהוגשו בהליך. הכוונה למוצגים: ת/5ב' (מזכר הבהרה לגבי הורדת מצלמות אבטחה), ת/5ג' (הסכמת בעל הרשאה לחומר מחשב), ת/5א' (דו"ח ביקור בזירה והורדת מצלמות אבטחה), ת/5 הדיסק של תיעוד מצלמת אבטחה בית כנסת, ת/6 דיסק של הסרטון הערוך מתוך מצלמות האבטחה, ת/7 דיסק של חיתוך תמונות מתוך מצלמת האבטחה, ת/8 (סרטון שנשלח מאת ח.ו.), (עמ' 267 לפרו' ש' 7-16). העד נשאל על ידי הסניגור אודות מחדל המשטרה שהתבטא לדעתו בכך שהיא לא הורידה כל המצלמות ממקום האירוע. החוקר אישר בחקירתו הנגדית כי במקום האירוע היו יותר מצלמות ממה שהוא הוריד אולם הוא הוריד רק מצלמות רלוונטיות לזירה (עמ' 270 ש' 18-19; עמ' 290 ש' 12-16 לפרו').

בחקירתו מאשר החוקר שקיבל את הסרטון שנערך על ידי אשתו של מתקין המצלמות (ח.ו.) באמצעות הוואטסאפ (ת/8). הוא משיב שאמנם לא יכול לומר אם הסרטון שקיבל מהאחראי בקהילה-ה"ו' ערוך, אבל כאמור הגיע בעצמו וקיבל את המצלמות הרלוונטיות כך שנחשף לתיעוד האובייקטיבי המקורי.

עדות מתלוננת ב'

62. מתלוננת ב', ילידת 12/09/2007, העידה בישיבת 05/04/2022 כי היא לומדת יחד עם מתלוננת א' באותה כיתה, כי הן חברות טובות ושכנות. לפי עדותה, היא היתה יחד עם מתלוננת א' באירוע שהתקיים ביום 21/09/2021 בבית בכנסת כאשר בסביבות השעה 23:00 הן יצאו מבית הכנסת לפתוח לכיוון דוכן הפופקורן. בעת שהן עמדו ליד הדוכן היא הרגישה שמישהו נוגע לה בכתף, היא הסתובבה ואז הרגישה שמישהו נוגע לה באיבר המין (עמ' 47 ש' 1-3 לפרו'), ולחץ למשך מספר שניות עם שלוש אצבעות (עמ' 46 ש' 25-26 ועמ' 47 ש' 12 לפרו'), מעל הבגדים, ושלא בהסכמתה (עמ' 47 ש' 6 ו-ש' 25-27 לפרו'). המתלוננת העידה שהיא קפאה לכמה שניות, והיתה

בשוק.

63. ב' העידה שבזמן הנגיעה בה, חברתה מתלוננת א' היתה לידה, וראתה את הנגיעה (עמ' 48 ש' 5-8 ועמ' 49 ש' 7-8 לפרו'), אז מתלוננת א' הסתכלה עליה, הן הסתכלו אחת על השניה, היו בהלם, קלטו מה שקרה, ומתלוננת א' לקחה לה את היד והן התחילו לרוץ (עמ' 47 ש' 14-15 ; ש' 21-22 ; עמ' 49 ש' 1-3 לפרו'). על פי עדותה, מתלוננת א' סיפרה לה שהוא נגע לה בישבן (עמ' 49 ש' 6 ועמ' 115 ש' 6 לפרו'), וכי ביום אחר, חברתה (מתלוננת ג') סיפרה לה שהנאשם נגע בה פעם (עמ' 86 ש' 5 לפרו').

64. מתלוננת ב' העידה כי בהתחלה הן הלכו מתחת לבניין, בכו, היו בהלם והיו חייבות לספר למישהו ואז הן רצו מהר לאחיה של ב' (המבוגר ממנה אֶתו הן הגיעו לחגיגה עמ' 49 ש' 23-24 לפרו'). הן סיפרו לאח את מה קרה, וביקשו ממנו לקחת אותן הביתה (עמ' 50 ש' 1-5 לפרו'). האח הסיע אותן, הוריד אותן בחניה וכל אחת נכנסה לבית שלה.

65. ב' העידה שסיפרה להוריה על האירוע, תיארה את האדם שנגע בה, שבזמנו לא ידעה את שמו (עמ' 93 ועמ' 92 ש' 23-24), ואז החלו הוריה לברר את העניין. למחרת האירוע מתלוננת ב' הלכה יחד עם הוריה ועם המתלוננת א' ואמה לביתם של האחראים על המצלמות כדי לצפות בתיעוד של מצלמות האבטחה של בית הכנסת. לפי עדותה הצפייה היתה בהילוך איטי והיא זיהתה בסרטון את הנאשם אך לא את הנגיעה שחוותה (עמ' 94 ש' 21-22). רק לאחר מכן, כשהייתה במשטרה וראתה את הסרטון, היא זיהתה את עצמה, את מתלוננת א' ואת המקרה (עמ' 51 ש' 23-25 ; עמ' 66 ; עמ' 104 ש' 1-2).

היא העידה כי בצפייה במשטרה היא ראתה והצליחה לזהות את הנאשם, לפי צורת הגוף שלו והלבוש שלו (עמ' 83 ש' 6-9 לפרו'). אמנם היא לא ראתה את צורת הפנים שלו בוודאות, אבל כן ראתה את הפנים בעת שהיא ברחה (עמ' 84 ש' 31-33 ועמ' 85 שורה 1-5 לפרו'). בחקירתה הנגדית הבהירה שאינה מכירה אותו אישית הגם שיתכן שראתה אותו בשכונה (עמ' 49 לפרו' ש' 13-15). על פי עדותה, היא ראתה את הפנים שלו אך לא ידעה מי הוא, אבל אחר כך היא קישרה בין הדברים וקלטה (עמ' 108 ש' 11-14 לפרו' עמ' 110 ש' 16-18 לפרו').

66. ב' נשאלה בחקירה נגדית מדוע בעת שהיא הגישה את התלונה במשטרה היא ציינה שהיא רוצה להגיש תלונה על אדם שאיננה מכירה וזאת על אף שזיהתה אותו במצלמות ואף כבר ידעה את שמו והשיבה שהיא לא הכירה את הנאשם אישית ולא ידעה תחילה את שמו (עמוד 64 שורה 3 ועמ' 65 שורה 32 לפרו'), וכן שהיא פחדה שהיא תטעה ותצביע על מישהו אחר שייכנס לכלא בגללה (עמ' 64 ש' 15-19), אבל בהמשך הצביעה במשטרה על מי שנגע בה, (עמ' 75 ש' 8-17 לפרו'). בהמשך חקירתה הבהירה שהיא התכוונה לכך שהיא לא מכירה אותו אישית, לא יודעת מי הוא, הכירה רק את השם, שם המשפחה ואת האזור שבו הוא גר.

67. במהלך עדותה הוקרן למתלוננת ב' הסרטון (ת/5). היא זיהתה את המקום, את עצמה, את מתלוננת א' שמאחוריה נמצא עומד האדם שנגע בה, שהוא הנאשם.

עדות מתלוננת א'

68. המתלוננת העידה בישיבת 7/4/2022 ואישרה כי היא חברה של מתלוננת ב' מזה 9 שנים, כי הן לומדות באותה כיתה, וכי ביום האירוע הן היו יחד בחגיגת "שמחת בית השואבה" בבית הכנסת. על פי עדותה, הן ישבו תחילה על המדרכה ולאחר מכן הלכו לדוכן הפופקורן. א' העידה שבעת שמתלוננת ב' דיברה עם המוכר והסתובבה אליה (למתלוננת א') כדי לדבר איתה, היא הרגישה שמהו מלטף אותה בישבן מעל הבגדים (עמ' 43 ש' 27; עמ' 46 ש' 2 לפרו'). היא מעידה כי היה זה ליטוף חזק מספיק כדי שהיא תסתובב ותראה מי נגע בה (עמ' 46 ש' 5 לחקירה הראשית ועמ' 87 ש' 18-20 לחקירתה הנגדית). א' הסתובבה בבהלה והצליחה לראות את הילד הקטן של האדם שנגע בה עומד לידו (עמ' 46 ש' 22 ועמ' 47 ש' 4 לפרו') וקצת מהגב של האדם שנגע בה. היא היתה מבוהלת, הסתכלה על מתלוננת ב', "עשתה לה עיניים" (כך במילותיה). מתלוננת ב' ראתה שהיא מבוהלת, שמה לב שמהו לא בסדר, אך המשיכה לדבר איתה, ואז מתלוננת א' ראתה במו עיניה שהאדם שמאחוריה נוגע באיבר מין של מתלוננת ב' מעל הבגדים (עמ' 49 ש' 10-18 לפרו'). אחרי הנגיעה, מתלוננת ב' היתה כל כך מבוהלת שלא ידעה מה לעשות, היא קפאה, ואז מתלוננת א' לקחה לה את היד והן התחילו לברוח החוצה. לפי עדותה הן בכו, היו מבוהלות והתלבטו אם להגיד את זה לאחיה של מתלוננת ב' שהיה שם, אך בסוף סיפרו לו.

69. בחקירתה הנגדית העידה מתלוננת א' שאחרי הנגיעות ואחרי שהן התחילו לרוץ, היא סיפרה למתלוננת ב' שמי שנגע בהן זה האדם שמתלוננת ג' סיפרה עליו, וזאת לפני שפגשו את אחיה של מתלוננת ב', הגם שלא ידעה את שמו.

70. לשאלת בית המשפט אם היא ידעה מי זה היא השיבה שכן, ומשנשאלה איך היא ידעה שזה הנאשם היא ענתה " **כי ראיתי את הילדים שלו בשכונה מלא פעמים. וגם היה פעם אחת שהייתי עם חברה שלי מהכיתה קוראים לה... (מתלוננת ג' - הערה שלי- א.ד.). והיא אמרה לי. היינו בדרך חזרה מהבית ספר. ואז היא אומרת לי תסתכלי מאחוריך. אז הסתכלתי. ואז היא אמרה את רואה את הבן אדם הזה? אמרתי לה כן. ואז היא אומרת לי: הוא זה שנגע בי. הוא נגע בי פעם. אז אמרתי כאילו, הייתי ממש בשוק ממנה. כאילו לא ידעתי אם להאמין או לא להאמין כזה. אבל... וכאילו אני גם מכירה את הילדים שלו מהשכונה וראיתי אותו גם מלא פעמים בשכונה. מסתובבים פה. מוכרים בשכונה שלי. אז ברגע שראיתי את הילדים שלו וראיתי גם קצת מהגב שלו. וראיתי קצת מהגב שלו אז הבנתי. הבנתי במאה אחוז שזה הוא. לא היה לי ספק. ואז לא נראה לי, לא נראה לי שמתלוננת ב' ידעה מי זה. אני לא בטוחה.**" (עמ' 44 ש' 21-30 לפרו'). בחקירתה הנגדית העידה כאמור שאז היא עשתה את הקישור בין מה שראתה לבין מה שמתלוננת ג' סיפרה לה, וגם לפי הילדים הגם שבזמן הנגיעה במתלוננת ב' היא לא ידעה שזה אותו בן אדם שמתלוננת ג' דיברה עליו פעם בפניה (עמוד 88 לפרו' שורה 17), וכי אחרי שהיא קצת נרגעה וחיברה בין הדברים, היא הבינה שזה האדם שסיפרה לה עליו מתלוננת ג' שנה לפני כן (עמ' 88 ש' 17-22).

71. מתלוננת א' העידה כי האח של מתלוננת ב' הסיע אותן הביתה וברגע שנכנסה לבית סיפרה ישר לאמה, ואז לאחיה הגדול ובהמשך לאחר שאביה חזר הביתה, גם לו.

72. אשר לשלב שבו נודע שמו של הנאשם, המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי שמו של הנאשם לא עלה מיד כשהיא הגיעה לביתה, אלא מאוחר יותר באותו ערב כאשר היא הגיעה לביתה של מתלוננת ב', אז אבא של מתלוננת ב' התחיל להגיד שמות.

73. במהלך חקירתה (עמ' 53 עד עמ' 60) הוצגו למתלוננת א' הסרטון ת/5. העדה זיהתה את עצמה, את חברתה מתלוננת ב', את הנאשם ואת הילד שלו שעמד לידו.

74. הודעותיה של מתלוננת ב' במשטרה הוגשו וסומנו ת/55 ו- ת/57 ותואמות באופן קוהרנטי את עדותה בבית המשפט. הוא הדין גם לגבי הודעותיה של מתלוננת א' במשטרה שהוגשו וסומנו ת/52 ו-מ ת/54

עדות האח של מתלוננת ב'

75. לחיזוק עדותן של מתלוננות א' ו- ב' העיד אחיה של מתלוננת ב' בישיבת 5/4/2022. הוא אמנם לא עד ישיר למעשים המיוחסים לנאשם אך היה האדם הראשון שנפגש עם המתלוננות מיד לאחר ביצוע המעשים הנטענים, ושמע את גרסתן הטרייה. הוא הסיע את המתלוננות א' ו- ב' לחגיגת "שמחת בית השואבה" ביום 21/09/2021. על פי עדותו, בשלב מסוים במהלך הערב, הגיעו אליו המתלוננות כשהן נסערות, והתחילו לבכות. הוא שאל את אחותו (מתלוננת ב') מה קרה אך היא היתה מבוהלת, מפוחדת, בשוק, ובשניות הראשונות לא הצליחה לספר דבר, אך לאחר מכן היא התחילה להגיד שמישהו נגע בה במקומות מסוימים סמוך לדוכן הפופקורן. משפנה למתלוננת א' ושאל אותה מה קרה היא סיפרה לו שמישהו נגע בהן. הוא שאל מי זה או מה השם שלו, אחותו ניסתה לתאר אותו בלחץ אך לא ידעה להגיד מי האדם בדיוק (עמ' 154 ש' 5-6 לפרו'). האח העיד שגם ברכב אחותו היתה מבוהלת מאד והתחילה לבכות (עמ' 154 ש' 11-12). הוא ניסה להרגיע אותה אך לא הצליח להוציא ממנה באותו שלב עוד פרטים הואיל והיא היתה כולה נסערת (עמ' 155 ש' 1-4).

הוא העיד כי הבחין במצבן הנפשי הקשה של שתי המתלוננות, ראה אותן בוכות ומפוחדות. הן סיפרו לו שמישהו נגע בהן והטריד אותן דקות לפני כן בדוכן הפופקורן, כי מתלוננת ב' קפאה וחברתה אותם משם והם רצו אליו (עמ' 154 ש' 28-30 לפרו').

עדות אמה של מתלוננת ב':

76. עדותה נמסרה בישיבת 5/4/2022. גם היא לא נכחה בארוע המיוחס לנאשם ברם פגשה את בתה זמן קצר ביותר לאחריו כשבנה החזיר את המתלוננת ברכב. האם מסרה גרסה דומה לגרסת מתלוננת ב', והעידה כי בעת החגיגה היא הייתה בבית, חיכתה לבתה שתחזור. בעת שמתלוננת ב' נכנסה הביתה באותו ערב, היא ראתה את הפנים שלה והבינה שמישהו קרה. הפנים שלה היו מבוהלות, עיניה אדומות. האם העידה כי בתה (מתלוננת ב') סיפרה לה שמישהו נגע באיבר מין שלה ולחץ עליו. האם העידה כי מתלוננת ב' חששה ופחדה לספר, אך לאחר שהאם שאלה שאלות הבת סיפרה לה את כל הסיפור לפיו היא ומתלוננת א' הלכו לדוכן הפופקורן ואז נגעו בה בכתף והיא הסתובבה ואז הרגישה שמישהו לוחץ על איבר מינה עם שלוש אצבעותיו. (עמ' 126 ש' 1-3 לפרו'). כשהאם שאלה

את בתה (מתלוננת ב') אם היא היתה יחד עם מתלוננת א', הבת ענתה לה שהן היו יחד וכי מתלוננת א' הרגישה שמישהו נוגע בה בישבן אז היא הסתובבה וראתה שהוא נוגע במתלוננת ב'. או אז מתלוננת א' לקחה למתלוננת ב' את היד והן ברחו משם, הלכו לחפש את אחיה לו סיפרו את מה שקרה, והוא החזיר אותן הביתה, כל אחת לביתה. האם העידה שהיא סיפרה לבעלה והם רצו לדעת מי זה האדם שעשה את זה אך מתלוננת ב' לא ידעה לספר מי זה ולא מסרה שם אלא רק סיפרה איך האדם שנגע בה נראה. ההורים יצרו קשר עם הוריה של מתלוננת א'. אמה של מתלוננת א' סיפרה לאמה של מתלוננת ב' את מה ששמעה מבתה ואז בעלה נכנס לתמונה והתחילו בניסיונות לברר מיהו האיש הפוגע. אמה של מתלוננת ב' העידה כי בשיחה עם ההורים של מתלוננת א' עלה שמו של הנאשם, וכי הם לא הכירו אותו, אך על מנת להיות בטוחים ולא להפליל אדם חף מפשע, התקשר בעלה לרב של בית הכנסת על מנת לברר אם האירוע צולם. הרב הפנה אותם לאחראי על מצלמות האבטחה. למחרת הגיעו, היא ובעלה יחד עם הוריה של מתלוננת א', לביתם של האחראים כדי לצפות בסרטונים. האם העידה כי בזמן הצפייה מתלוננת א' ו- ב' זיהו ישר את הנאשם, אך הן נשברו ופרצו בבכי בעת שהן ראו שהנאשם נוגע בעוד ילדות לכן הם הפסיקו את הצפייה בשל המצב הנפשי של הבנות ולא הספיקו לראות את הקטע שבו הוא נוגע במי מהמתלוננות.

האם העידה על המצב הנפשי של מתלוננת ב' ביום שהיא חזרה מהאירוע, על הימים שאחרי כן ואיך האירוע הזה השפיע עליה בכלל. לאחר האירוע היה למתלוננת ב' קושי לגעת באזור איבר מינה, היא חוותה התקפי חרדה וסיפרה כי "הילדה שלי כבר לא אותה ילדה. יש לה צלקת ממה שקרה" (עמ' 122-123 ש' 26 לפרו').

77. האם אישרה בעדותה כי אין לה שום היכרות עם הנאשם, איננה מכירה אותו, לא ראתה אותו לפני יום העדות, כי הוא מתפלל בבית כנסת שונה משלהם, כי אין להם כמשפחה כל קשר לעניינים הפיננסיים של חב"ד, או ידיעה בשאלה אם הנאשם מעביר או לא מעביר כספים למישהו, וכי הם לא רוצים ממנו כסף או כל דבר אחר. (עמ' 123 ש' 5-20 לפרו').

עדות אביה של מתלוננת ב'

78. אביה של מתלוננת ב' העיד בישיבת 5/4/2022. הוא אישר בעדותו כי ביום האירוע בתו חזרה מחגיגת "שמחת בית השואבה" וסיפרה לו שפגעו בה מינית או כי היא הוטדה (עמ' 137 ש' 27-33 לפרו'). האב בעדותו מאשר את גרסת בתו (מתלוננת ב') וגרסת רעייתו כמפורט לעיל ומוסיף כי לאחר האירוע הוא יצר קשר עם הרב הראשי של קהילת חב"ד באזור מגוריהם והרב אמר לו שיש מצלמות במקום. בהמשך אישר האב כי לא הכיר את הנאשם, וכי שמו עלה באותו לילה לאחר השיחה עם ההורים של מתלוננת א', וכי הסיפור עם מתלוננת ג' נודע להם רק אחרי האירוע (עמ' 149 ש' לפרו').

79. רב הקהילה העיד בפניי בישיבה מיום 17/07/2022 ואישר את גרסת האב לעיל לפיה האב פנה אליו וסיפר לו את מה שמתלוננת א' ו- ב' חוו בחגיגות בית השואבה, הרב העיד שמסר לאב כי ישנן מצלמות אבטחה במקום והפנה אותו לאחראי על המצלמות (עמ' 66 ש' 22 לפרו').

עדות אביה של מתלוננת א'

80. האב העיד בישיבת 7/4/2022. על פי עדותו, ביום 21/9/2021 הוא חזר בערב מעבודתו, החנה את רכבו וראה את בתו (מתלוננת א') וחברתה (מתלוננת ב') יורדות מרכב שנהוג על ידי אחיה של מתלוננת ב'. האב היה בדרכו למכולת וראה שהמתלוננות נסערות, אז הוא הוריד את החלון וכששאל אם הכל בסדר, בתו השיבה שהיא תדבר אתו יותר מאוחר. האב חזר מהמכולת, נכנס לחדר ובתו סיפרה שהיא וחברתה, ב', היו בחגיגה של הקהילה, וכשהן הלכו לתוך הקהל היא הרגישה שמשהו תפס אותה מאחור בישבן (עמ' 26 ש' 16-17 לפרו'). בתו סיפרה לו שהמקום היה צפוף, היו אנשים שעברו ונגעו אחד בשני, אבל הנגיעה המסוימת הזו היתה מכוונת ולא מקרית, וכי הוא תפס בישבן שלה (עמ' עמוד 27 ש' 25-31 ; עמוד 28 ש' 17-18 לפרו' ש' 4-6). הבת סיפרה לאב שכאשר היא פנתה להסתכל מי עשה את זה היא ראתה את הנאשם. היא הכירה את הפרצוף שלו מבית כנסת שלעיתים תכופות מבקרים בה (עמוד 28 שורות 8-9 לפרוטוקול מיום 07/04/2022). בחקירתו הנגדית אישר האב כי שמו של הנאשם עלה בבית בערב האירוע, אך לא ידע להגיד אם אשתו או בתו אמרו את שמו. לא זכר אם בתו סיפרה לו שחברתה ג' סיפרה לה בעבר כי הנאשם נגע בה. בנוסף, האב העיד איך האירוע השפיע על מצבה הנפשי של מתלוננת א'. הוא העיד שהיא הסתגרה בחדרה ובכתה.

עדות אמה של מתלוננת א'

81. גם אמה של מתלוננת א' לא היתה באירוע, אך היא היתה הראשונה, אחרי אחיה של מתלוננת ב', ששמעה את גרסת המתלוננת א'. האם העידה על הרגעים לאחר כניסתה של מתלוננת א' לבית אחרי שחזרה מהארוע: היו לה פנים מאד רציניות, נכנסה לחדר, נעלה את הדלת והתחילה לבכות. האם נבהלה, ניסתה להרגיע אותה ולחבק אותה, ומשנרגעה סיפרה שכאשר היא וחברתה, מתלוננת ב', עמדו ליד דוכן הפופקורן, היא הרגישה מגע בישבנה כזה שגרם לה להסתובב לראות מי זה היה, הבת המשיכה וסיפרה שכאשר היא הסתובבה היא ראתה בן אדם חלקית ואת הילדים שהיא מכירה, וכשהיא הסתובבה חזרה היא ראתה שהוא שם את האצבעות שלו על איבר המין של מתלוננת ב' מעל החצאית. אז היא הסתכלה על מתלוננת ב' שהיתה בשוק ולא הגיבה, החזיקה לה את היד, לקחה אותה ורצו משם לספר לאחיה של מתלוננת ב'. האם העידה שלאחר שבתה (מתלוננת א') הגיעה הביתה היא אמרה שהיא חושבת שהיא יודעת מי זה, היא לא ידעה את שמו אך היא ניסתה להזכיר לה מי זה ואז עם התיאורים היא הבינה מי זה, היא לא ידעה את שמו הפרטי אלא רק את שם משפחתו ואת אשתו וילדיו, איתם היא התפללה באותו בית כנסת לפני הקורונה.

האם העידה על האופן בו אירוע זה השפיע על מתלוננת א' - חודשים לא יצאה מהבית ואחרי הרבה חודשים היא חזרה לעצמה והשתחררה קצת יותר צוחקת יותר ומדברת יותר ויוצאת מהבית.

חקירת הנאשם

82. ביום 24/01/2023 העיד הנאשם. משנתבקש להגיב לטענות הנטענות נגדו לאחר שנשמעו עדויות המתלוננות הוא מעיד בחקירתו ראשית כי "לא היה. לא נברא, לא ננעתי ולא הייתי מעז לעשות כזה דבר. גם אם לא הייתי דתי, לא הייתי עושה מעשים כאלה, זה זעזע אותי עד עמקי נשמת", ובהמשך העיד כי "לא ננעתי בהם בשום צורה שהם תיארו" (עמוד 337 ש' 22 לפרו').

83. הוא חזר בעדותו על הגרסה שמסר בתשובתו לכתב האישום לפיה מדובר בעלילה שנולדה מרכילות שקרית בקהילת חב"ד בשל כך שהפסיק להזרים כספים לשיבה, כי קיים קשר קונספירטיבי מוקדם עמוק בין המתלוננת ובני משפחתן וכי "**העדויות כולן הן עדות אחת. לכולן יש מכנה משותף, הן חברות טובות מאוד, כולן באותה כיתה, מכירות טוב אחת את השניה...**, ואני יודע על הקשר של המשפחות האלה... אני יכול להצביע על כמה נקודות שגרמו להם לשקר. נתחיל מזה שאני אאוט סיידר בקהילה ולא מקבל את הנורמות שלהם..." (עמ' 335 ש' 10-19 לפרו'). לטענתו הכל מפוברק מהתחלה ועד הסוף. ובמילותיו: "**בכל הכתב התביעה רואים ש"חבר מביא חבר" והכל "מפוברק"**". (עמ' 349 ש' 6-9 לפרו'). על פי עדותו הכל החל בשמועה שהוציאה עליו מתלוננת ג' כי הוא נגע בה, המתלוננת א' ו- ב' העידו עליו דברים שלא היו ולא נבראו.

מסקנות לגבי האישום הראשון

84. מכל מקבץ העדויות, לאחר הצפייה בסרטון ממקום האירוע, והתרשמותי מעדויות מתלוננות א' ו- ב' בפניי, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, אני קובעת כי עדותן של שתי המתלוננות קוהרנטיות, אותנטיות ומעוררת אמון. המתלוננות שבאות מהמגזר הדתי (חסידי חב"ד) שהצניעות ניכרת בהן, עמדו על דוכן העדים והצליחו להביא את גרסתן באומץ ראוי לציון באופן משכנע, מפורט, ללא הגזמה. עדויותיהן לא נסתרו חרף חקירה נגדית ארוכה ולא פשוטה. אי התאמות כלשהן, עליהן הצביע הנאשם הן לכל היותר זוטי דברים ודקדוקי עניות שלא פוגמים במהימנות הגרסאות והרושם ששתיהן הותירו עליי. בניגוד לטענת הנאשם, לא היו בקרבה צמודה למתלוננות גברים אחרים שהם אולי נגעו ואף התזה שאולי הילדים נגעו, גם היא לא מסתברת ולא מתיישבת עם תיאורי המתלוננות בדבר נגיעה ברורה מכוונת. הנחת היד על חצאיתה של מתלוננת ב' נראית בסרטון. כמו כן ניתן לראות בסרטון בחטף את תגובות המתלוננות המפוחדות הבורחות מהמקום. לא היתה סיבה להתנהגותם אלמלא ארע מה שתואר על ידן.

85. המתלוננות נחקרו והסבירו היטב מדוע לא מדובר בנגיעה מקרית בשל צפיפות אלא בנגיעות מכוונות לאברי המין (עמ' 47 ש' 30 עד עמ' 48 ש' 2 לפרו' מיום 05/04/2022). בעמ' 46 ש' 12-16 לפרו' הדיון מיום 07/04/2022; עמוד 50 שורות 18-23 לפרוטוקול הדיון מיום 07/04/2022).

86. אין ספק כי התיאור של מתלוננת ב' בעדותה הינו מינורי, ללא הגזמה, וכשהיא התבקשה להבהיר או לאפיין את הלחיצה שהיא הרגישה היא ענתה כי "**לא זה לא עד כדי כך שזה כאב אבל בבירור שהרגשתי את זה, מאה אחוז הרגשתי את זה**" (עמוד 48 שורות 28-30 לפרוטוקול מיום 05/04/2022).

הן ברחו בריצה, יד ביד וסיפרו מיד לאחיה של ב' את שארע ואחר כך להורים. לא היתה להם היכרות עם הנאשם ולא היתה להם סיבה סתם כך להמציא סיפור או לטפול עליו את הזיהוי של מי שפגע בהן.

87. כאמור, שתי המתלוננות הותירו רושם אמין וחיובי ביותר. אני מאמצת באופן מלא את גרסתן שהיתה עקבית לאורך ההליך, הן בהודעותיהן במשטרה, הן בפני הוריהן והן בעדותן בפניי.

88. עדויות המתלוננת מחזקות אחת את השניה. לכך מצטרף הסרטון התומך בגרסה, כפי שפורט באריכות לעיל. למצבן הרגשי שאינו מותיר ספק ביחס לאותנטיות, נמצא חיזוק בעדות האח של מתלוננת ב' ועדויות ההורים שפגשו

את בנותיהן הנסערות ושמעו את שאונה להן לפני זמן קצר וכן עדויות בדבר מצבן הנפשי עוד זמן רב לאחר המעשים שנעשו בהן וההשפעות עליהן.

89. הלכה היא, כי ראייה על מצבו הגופני והנפשי של קורבן עבירת מין בסמוך לאחר ביצוע העבירה או פרק זמן סביר לאחר מכן, היא ראייה עצמאית היכולה להוות חיזוק לגרסתו ואף למלא את דרישת הסיוע, שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין על סמך עדות יחידה של קורבן העבירה.

90. היעדרו של מניע שיגרום למתלונן לבדות סיפור שאין בו כדי להועיל לו, מוסיף נדבך נוסף לטובת קבלת גרסתן ומחזק את ראיות התביעה (ע"פ 4127/94 קזמוס נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/10/95), בפסקה 13; ע"פ 7540/02 כליב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27/10/03), בפסקה 7; ע"פ 7874/04 חסיד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16/2/05)).

91. להבדיל מעדי המאשימה, עדות הנאשם הותירה רושם שלילי, ואינני נותנת אמון בטענה לפיה אולי היתה נגיעה מקרית לא מכוונת בשל צפיפות וכפי שהבהרתי בפתח הדברים, לא הוכח כל מניע של מי מהמתלוננות ומשפחותיהן לפגוע בנאשם.

92. טענת הצפיפות שגרמה לנגיעה לא מכוונת, כאמור קיבלה מענה ברור ששלל זאת.

93. הטענה לפיה ילדיו של הנאשם היו במקום ואולי אחד מהם הוא זה שנגע במתלוננות או שאולי הוא רצה לגעת בילדים שלו והיד נגעה בדרך בטעות במתלוננות, נדחת על ידי. משנשאלה מתלוננת ב' בחקירה הנגדית אם הנאשם אולי שלח יד לילדים שלו ובטעות נגע בה ענתה כי "**אולי בהתחלה באמת היה ילדים סביבו ואולי הוא החזיק להם אחרי זה את היד אבל בזמן שהוא נגע בי, משום מה, הוא לא החזיק לשום ילד את היד. כאילו היד שלו היתה חופשית, כאילו לא היה זה. ואי אפשר, אהה ילדה, לילדים, לא ילדים, אי אפשר להגיע למקום הזה מתוך טעות, בטעות או בלי כוונה ועוד ללחוץ על זה. זה שנייה או אפילו שתי שניות זה כבר משהו משמעותי**" (עמ' 114 ש' 20-25 לפרו' מיום 05/04/2022).

94. אגב הצפיפות כסיבה להתחככות מקרית כביכול היא טענת הגנה שעוברת כחוט השני בכל האישומים, והדבר אומר דרשני לגבי שיטות הפעולה של הנאשם, ניצול חללים שאינם מרווחים כגמתלה למעשים מגונים. פעם במתחם בית הכנסת, ופעם בבית בחדר השינה של הילדים שעה שהנאשם מצא להידחק לחדר בדיוק כשהקטינות שם עם ילדיו ולרכון מעל הקטינות שנמצאות עם ילדיו בחדרם כדי להגיע, כביכול, לארונות. צפיפות היא אולי נתון קבוע וידוע (במתחם בית הכנסת ובבית) אבל למרבה הפלא רק הנאשם מתחך ב"טעות" בילדות שלא מתלוננות על נגיעות מצד אחרים שנמצאים באותו חלל צפוף אלא רק עליו.

דין והכרעה באישום השני

95. ג', היתה בת 8 שנים במועד הארוע בחג השבועות בשנת 2015 בו התארכה ולנה בבית הנאשם על הספה בסלון. לפי הטענה, הנאשם חזר מבית הכנסת בשעות הבוקר המוקדמות בעת שכל המשפחה ישנה, התיישב ליד ג', צמוד אליה, בעודה שוכבת על גבה, נגע ומישש את גופה מעל ומתחת לבגדיה, ובכלל זה בחזה שלה, בצווארה ובבטנה התחתונה. בעודו עושה כן, שאל הנאשם את ג' אם היא אוהבת אותו וביקש שתחבק אותו. ג' נמנעה מלחבקו, ואז הנאשם חיבק אותה כשהוא גוהר מעליה.

96. ביחס למעשה זה העידו היא, אחותה (ד') ואמה. ג' זומנה למספר ישיבות בבית המשפט ולא הגיעה. בסופו של דבר, ומשניתנו ארכות להתייצבותה, היא התייצבה לישיבת 27/10/2022 כמי שכפאה שד. ג' התקשתה מאוד להעיד ביחס למקרה עצמו. היא מסרה שהיא נמצאת בחרדות, ושהיא חווה מצב נפשי קשה ביותר מאז שהחלה החקירה בתיק זימונה למסירת הודעה ושיאו של מצבה, עם זימונה למתן עדות בבית המשפט והחרדה מה יקרה אם תסרב להתייצב. ג' החלה במסירת עדות ולאורך כל עדותה ביקשה להפסיק לענות ושיניחו לה.

מפאת הקושי להשלים את העדות עד סופה, הוגשו הודעותיה במסמך (ת/59, ת/60, ת/61).

הסנגור התנגד להגשת ההודעות מחמת היותן עדות מפי השמועה.

נוכח ההתנגדות, הורתי כי ההודעות תוגשנה והצדדים יוכלו לטעון לגבי קבילותן ומשקלן תוך שהחלטה בעניין זה תינתן במסגרת הכרעת הדין.

97. ג' אישרה בעדותה בפני כי מסרה במסמך את האמת ולא שיקרה. היא עיינה בהודעות במסמך ולא היה אף פרט ממנו ביקשה להסתייג, או שלא תאם את גרסתה או זיכרונה מהאירועים. וראו עדותה (עמ' 94 ש' 33 עד עמ' 143 שורה 17 לפרו'). היא התחילה לספר על האירוע בחג השבועות שנת 2015. היא סיפרה כי התארכה בחג עם אמה ואחותה בבית הנאשם. בסוף הארוחה אמה ואחותה הלכו הביתה והיא נשאה לישון בביתו של הנאשם בסלון על הספה הצרה. על פי עדותה, היא התעוררה לפנות בוקר מרעש כאשר הנאשם התיישב לידה. על פי עדותה הוא התיישב חצי עליה. לא היה לו מקום לשבת (כך במילותיה). לאחר שהעידה על כך, התקשתה לדבר ולהמשיך לספר על המעשים עצמם.

98. הבחנתי במצוקתה הקשה והחרדה בה היתה נתונה. גם הניסיונות לערוך הפסקות בדיון ושהות להתאושש ולהצליח להעיד על פרטי הארוע לא צלחו. בכל פעם שנדרשה לפרט את המעשים באופן מדויק ומפורט, לא יכלה למלא את המבוקש. כך למשל אמרה: "**קשה לי לחזור בכלל לסיטואציה. לדבר על זה שוב, להיכנס לזה שוב**" (עמ' 98 ש' 9 לפרו). "**אני מפחדת ממה שהפכתי להיות מאז שזה קרה לי**". היא נחקרה לגבי דבריה לחברתה מתלוננת א' בשאלה מה סיפרה ל-א' ביחס לנאשם ואם אמרה לחברתה שהנאשם פדופיל והשיבה שלא השתמשה במילה הזאת פדופיל אבל העידה באופן מפורש: "**אני זוכרת שאמרתי שהוא נגע בי בעבר כשהייתי בת שמונה תשע**" (עמ' 121 לפרו' ש' 9-12). "**ניסיתי כמה שיותר להדחיק את זה. אני לא מדברת על זה ולא מתעסקת בזה. כאילו גם פחות קל לי. יש לי טראומה מהמצב. כי גדלתי, והתבגרתי, ועברתי, ותכלס הוא אבא לילדים, ואני כאילו התבגרתי. ברור שזה כואב, אבל התקדמתי**" (עמ' 122 לפרו' ש' 3-6).

99. במענה לשאלה של הסנגור האם עצם זה שהנאשם נתמך בכתף שלה הצדיק לדעתה לברוח לאמא או לפנות למשטרה, השיבה: "לא. אבל מה שהיה בערב שבועות. מה שהיה בערב שבועות הצדיק דיווח לאמא" (עמ' 141 ש' 20-25). יוזכר לסניגור כי לברוח לאמא לא היתה אופציה שכן אמא לא היתה באותו בית באותו בוקר ו-ג' היתה לבדה בזירה. מכל מקום, האמירות לעיל מעידות על כך שהיא על פי עדותה, היתה קורבן לעבירת מין שבוצעה בה על ידי הנאשם באותו מועד. אזכיר שוב כי מדובר בילדה שהיתה בת שמונה בזמן האירוע.

100. בחינת הפרוטוקול מעלה כי החקירה הנגדית התארכה. לסנגור הקבוע הצטרף סנגור נוסף וכל אחד מהם חקר בנוסף לחברו (עשרים ושבעה עמודי פרוטוקול של חקירה נגדית: מעמ' 116 ועד עמ' 143).

101. כאשר ניסה הסניגור הנוסף בחקירה הנגדית להציע למתלוננת ג' שמדובר במגעים שהיא תפסה אותם כאסורים רק בגלל הצניעות והפרשנות החרדית שלה לנושא בעוד שמדובר בנגיעה מקרית תמימה, היא שללה את התזה לחלוטין והסבירה שהמעשים אינם מקובלים ועברו כל גבול בין אם מדובר בחברה החרדית ובין בחברה חילונית (עמ' 133 לפרו' ש' 8-34). העדות היתה קשה לה והיא ביקשה שוב ושוב להניח לה ולהפסיק את העדות ברם חרף מצבה הצליח הסנגור לחקור אותה חקירה נגדית עד הרגע שבו הסנגור החל להעליב אותה באופן שנאלצתי להעיר להגנה, כל זאת עד לרגע שכאמור לא הסכימה להשיב יותר.

102. המאשימה הפנתה לפסיקה לפיה מדובר במצב של עד שותק המצדיק אימוץ של ההודעות שמסר במשטרה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות ו/או ההלכה שהתפתחה בעניין עדים שותקים.

הסנגור התנגד כאמור במועד השיבה, להגשת ההודעות. התנגדותו היתה קצרה והסתכמה בכך שמדובר בעדות מפי השמועה. בסיכומים טען כי העדות אינה עומדת בתנאי סעיף 10א לפקודת הראיות שכן המתלוננת ג' אינה "עדה שותקת". המתלוננת נאלצה להגיע למתן עדות לאחר שלטענתו מי מנציגי המאשימה אימו עליה כי ככל שלא תתייצב אפשר שתיעצר או תשלם קנס. מכל מקום, כך לטענתו, היא לא התעטפה בשתיקה ועל כן אינה נכנסת לגדר הסעיף. לחלופין הוא טוען כי אם יקבל בית המשפט את ההודעות במשטרה כקבילות, אזי משקלן אפסי נוכח חוסר היכולת לחקור את המתלוננת כדבעי בחקירה נגדית מלאה וממצה.

103. אני סבורה שהמקרה של ג' נכנס לגדר העדים, בעיקר מתלוננים שנפגעו פגיעות מיניות המתקשים לחזור שוב ולהעיד בבית המשפט באופן מלא ומפורט על הפרטים שמסרו במשטרה, ושלגביהם קבעו בתי המשפט שניתן לקבל את הודעותיהם במשטרה כראיות קבילות ולבחון את משקלן, במקרים המתאימים, בהתאם לאותות האמת המתגלים מכלל הראיות.

104. אבהיר כי העובדה שנאמר לעדה כי עליה להתייצב (לאחר שלא התייצבה מספר פעמים) וכי אם לא תתייצב אפשר שיוצא בעניינה צו הבאה, אינה בגדר איום אלא בגדר הסבר על חובתה להתייצב למתן עדות בבית המשפט ועל הסנקציות העלולות להיות מוטלות על פי דין (עלולות ולא בהכרח מוטלות) ככל שלא תעשה כן. מכל מקום גם אם הרגישה "מאוימת", אין הדבר

מעלה או מוריד. לא ניתן להתעלם מכך שהעידה כי עברה פגיעה מינית. הימנעותה מלמסור פרטים מלאים על הפגיעה המינית באולם בית המשפט לא נבעה מחובתה להתייצב אלא מהסיטואציה המלחיצה שבפירוט היתר, ממצבה הנפשי והלחץ הפנימי בו היתה נתונה. ג' העידה ככל יכולתה, חרף קשייה הניכרים וסיפרה שהנאשם עשה בה מעשים מיניים לא ראויים שהותירו בה טראומה, הגם שלא היתה מסוגלת לחזור על הפרטים המלאים. הקושי לחזור על הפירוט מובן בנסיבות העניין, נוכח טיב המעשים, זהות המתלוננת, והטראומה שחוותה בגילה הצעיר, על ידי אדם שהיה מוכר לה וחביב עליה בסביבה שנראתה לה בטוחה, טראומה שאותה היא מנסה לשכוח ולהמשיך בחייה, כך על פי עדותה. אין לפסול את האפשרות שבנוסף הופעל עליה לחץ לא להעיד כדי לא להכפיש את הנאשם וּכְמִזְלֵךְ לכן ניתן למצוא בעדות אמה לפיה אבא של ג' (שאינו נשוי עוד לאמה) אולי מנסה להשפיע עליה להימנע מלבוא להעיד (עמ' 46 לפרו'). כך או כך, נוכח המעט שכן סיפרה ניתן לקבוע שנעברה בה עבירת מין על ידי הנאשם.

105. בדנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חוסאם חג'**

יחיא פ"ד מז(3) 661, נסב הדיון הנוסף סביב השאלה, אם עד המסרב למסור עדותו בעומדו על דוכן העדים, ("העד השותק") נכנס למסגרתו של סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971, ואימרתו במשטרה כשרה להתקבל בכל מקרה כראיה קבילה כנגד הנאשם במשפט, או שמא חלה על סיטואציה זו הוראת סעיף 10א(ב) לפקודה. לפי הסעיף האחרון (10א(ב)), מקום שנותן האמרה איננו עד משום שהוא מסרב להעיד, תהא אמרתו במשטרה קבילה, רק אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין נעשה שימוש באמצעי פסול כדי להניא או למנוע את נותן האמרה ממתן העדות.

106. נראה שבענייננו עשוי לחול סעיף 10א(א) שכן ג'

היתה עדה במשפט, ניתנה הזדמנות לחקרה והיא אכן העידה על פרטים מסוימים אם כי בפרטים הקשים היא לא היתה מסוגלת להעיד.

הבסיס הנורמטיבי לקבלת אמרות במשטרה של עדים שמעידים באופן חלקי הוסבר בפסיקה וראו לדוגמה כב' הש' סולברג בע"פ 2099/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (נבו 22/5/2016) שם נסב הערעור על הרשעת המערערים בבית המשפט המחוזי בחיפה שהסתמך על אמרותיו של עד בחקירת המשטרה והעדיף אותן על פני עדותו בבית המשפט תוך שהוא מתבסס, בין השאר, על סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש]. בית המשפט העליון דחה את הערעור באמרו "**ארחיב מעט על הבסיס הנורמטיבי לקבילות הודעות בכתב שמסר עד מחוץ לבית המשפט, שאפשר שיושתת על שניים אלה: האחד - מכוח סעיף 10א(א) לפקודה. סעיף זה מהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה, ומכוחו רשאי בית המשפט לקבל אמרה בכתב שמסר עד מחוץ לכותלי בית המשפט כראיה לאמיתות תוכנה. האפשרות שיצר הסעיף, לעשות שימוש בהודעה הנמסרת בשלב החקירה כראיה לאמיתות הדברים שהשמיע מוסר ההודעה, נועדה "לנטרל" לחצים, ישירים גם עקיפים, שאליהם חשוף מוסר ההודעה (ראו: ע"פ 4763/11 יעקובי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 42-44, 46 (20.5.2014)). לשון הסעיף מורה על שלושה תנאים לקבילות האמרה: מתן האמרה הוכח; מוסר האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו; והעדויות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי איננו זוכר את תוכנה. העדפת האמרה, תיעשה בהתאם לשיקול דעת בית המשפט ועל-פי מבחני האיזון הקבועים בסעיף 10א(ג) לפקודה - נסיבות מתן**

האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט...

השני - אימוץ הגרסה שבהודעת חוץ על-פי ההלכה שנקבעה בע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813 (1976) (לעיל ולהלן: מרילי). על-פי הלכה זו, מקום בו עד אינו משתף פעולה, או חוזר בו מגרסה שהציג בהודעתו במשטרה, אך אגב עדותו בבית המשפט הוא מתבטא בצורה שיש בה משום אימוץ או אימות הגרסה שמסר בהודעתו במשטרה, רשאי בית המשפט להתבסס על דבריו אלו ולראותו כמי שחזר בעדותו בבית המשפט על תוכן האמרה שמסר בחקירתו (להלן: כלל אימוץ האמרה הפסיקתי או הכלל). משנהג כך - יראה בית המשפט את האמרה כחלק מן העדות שניתנה לפניו וביכולתו להרשיע על סמכה את הנאשם.

בנסיבות העניין דנן, סבורני כי לא קיימים הבדלים משמעותיים בין שתי הדרכים, הן מבחינת התוצאה המשפטית, הן מבחינת הרף הראייתי הנדרש לשם הרשעה. אמנם ישנם הבדלים בין הלכת מרילי לבין סעיף 10א לפקודה. כאמור, רשאי בית המשפט להרשיע נאשם על סמך כלל אימוץ האמרה הפסיקתי, להבדיל מן הצורך בדבר לחיזוק כנדרש על-פי סעיף 10א(ד). עם זאת, מקום בו סבור בית המשפט כי אין די באמרה בכתב שאומצה על-פי הכלל, הרי שהרשות נתונה לפניו להיזקק לראיות מחזקות נוספות.

107. בענייננו, כאמור המתלוננת ג' עיינה בהודעות במשטרה ואישרה כי גרסתה שם היא אמת ועל כן עומדת האפשרות לקבלת הודעותיה במשטרה כעדות קבילה בין אם מכוח סעיף 10א (א) לפקודת הראיות ובין אם מכוח הלכת מרילי לעיל לענין אימוץ הגרסה שנמסרה במשטרה.

108. בהודעותיה במשטרה שהוגשו, תיארה ג' את מעשי הנאשם במפורט והם יובאו כאן.

ב-ת/59 בתחילת ההודעה מספרת ג' כי בתקופה הרלוונטית, שררו יחסי חברות בין המשפחות, הם נהגו להיפגש בסעודות חג, והיא שיחקה עם ילדיו. אשר לתיאור המעשים המיוחסים לנאשם (ת/59 עמ' 1, כמה שורות אחרי שורה 2; ההודעה ת/60 עמוד 1 החל משורה 2; הודעה ת/60 עמוד 2 החל משורה 13; ת/61 עמוד 2 שורה 24 וכן עמוד 3 שורה 61), מספרת ג' בפרטי פרטים שבחג השבועות ב-2015 כשהיא הייתה בכיתה ג' בערך בת שמונה, המשפחה שלה התארכה בבית הנאשם. ג' נשארה לישון בלילה בבית הנאשם, כשמשפחתה חזרה הביתה. היא ישנה על הספה בסלון. הספה צרה, קטנה. מוקדם בבוקר הנאשם חזר מבית הכנסת כשבני משפחתו ישנו. הוא עשה רעש והיא התעוררה. היא שכבה על הגב ולבשה שמלה קצרה. היא מסבירה שבעצם זו שמלה של הבת הגדולה של הנאשם ורעייתו שהייתה קצרה עליה, והייתה כמו חולצה. הנאשם התיישב על הספה בצמידות אליה לידה, קצת עליה כי לא היה מקום. הוא גהר מעליה, הוא נמרח עליה. הוא ליטף, נגע ומישש את גופה. בהתחלה נגע מעל השמלה, ואז לאט לאט הכניס את ידו מתחת לשמלה, נגע בחזה שלה, בצוואר שלה, בבטנה התחתונה. ליטף אותה מהצוואר ועד קצת מעל איבר המין. נגע בה בליטופים, ממש נגע חזק. מישש אותה גם באזור החזה. לא ליטוף רגיל, אלא ליטוף ותפיסה. אחיזה כזו. היא מתארת שהרגישה לא בנוח. היא הכניסה את הראש לתוך הספה. לא הסתכלה עליו. הוא שאל אותה אם היא אוהבת אותו. וביקש שתחבק אותו.

היא לא רצתה לחבק אותו, ואז הנאשם חיבק אותה. הארוע נמשך כמה דקות. אף אחד לא ראה. כולם ישנו. זה נגמר בכך שהוא פשוט קם. היא הכניסה את הראש מתחת לשמיכה וניסתה להירדם. על פי הודעתה, היא לא הבינה מה הוא עשה. היא הייתה תמימה. מבית דתי. מאז המקרה הוא מביט בה כל הזמן ברחוב כשהוא עובר, מנסה לא להיות איתה בקשר עין. ג' מוסרת שבאותו יום היא סיפרה לאמא שלה את מה שקרה, אבל לא פירטה יותר מידי כי היא לא חשבה שזה חשוב. היא לא הבינה שצריך לקחת את זה ברצינות. אמא שלה אמרה לה שיותר לא ילכו אליו או שילכו ולא יתקרבו אליו.

נשאלת השאלה איזה סיבה יש לילדה בת 8 להמציא סיפור כזה עם פרטים מלאים ומדויקים כשהיא, בתמימותה, בכלל לא יודעת שמה שבוצע בה הוא עבירת מין.

109. כשזימנו את ג' לחקירה במשטרה היא סיפרה לאמא שלה שוב את כל הפרטים, כי עם השנים הבינה שמה שנעשה בה זה לא בסדר.

אמא של ג' מאשרת ענין זה בעדותה, ואומרת שאכן שמעה את הסיפור פעמיים. פעם אחת מיד אחרי האירוע, ופעם נוספת לפני שהלכו למסור עדות במשטרה.

110. בהקשר לאירוע זה, יצוין כי הנאשם בחקירה הראשית שלו קשר את עצמו לאירוע בשבועות 2015, דבר שלא מסר בהודעותיו במשטרה שם טען כי לא היו דברים מעולם והרחיק עצמו מקירבה כלשהי לג'. בעדותו בבית המשפט הוא מסר שהוא אכן חזר מבית הכנסת באותו בוקר, הגיע לבית שבו ישנה ג' בסלון, וישב על הספה לצידה. נסיונו במשטרה להרחיק עצמו מהזירה לחלוטין ושינוי גרסתו בעדותו בבית המשפט מחזק את הרשם השלילי שהוא הותיר בגרסתו. אוסיף כי עדותו לפיה ישב לידה בספה הקטנה בעת שג' שוכבת שם מעוררת כשלעצמה תהיות ביחס לכנות עדותו שכן איזה צורך היה להתעכב בדרכו לחדר השינה ולעשות אתנחתת בישיבה צמודה לצד הקטינה הישנה על הספה הקטנה והצפופה?

111. נוכח כל האמור לעיל, מצאתי לקבל את הודעותיה של ג' במשטרה כראיות קבילות.

112. אני מקבלת כאמת את עדות אמה לפיה ג' סיפרה על הארוע מיד לאחר התרחשותו.

עדות זו היא עדות לעצם האמירה ולא לתוכן וככזו היא אינה עדות ישירה ברם היא נאמרה מפי הקורבן סמוך להתרחשות והיא קבילה בהתאם לסעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], המהווה חריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, חריג הידוע כ"רס-גסטה" (Res Gesta). ולפיו: **"עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט"**.

בענייננו האמרה נאמרה סמוך לאחר ביצוע העבירה, היא נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעבירה ואומר האימרה הוא עד במשפט ועל כן עומדת עדות האם בתנאים המצטברים של סעיף 9 לתחולת החריג ועדותה מתקבלת כעדות עצמאית המהווה חיזוק.

113. הוא הדין ביחס לעדים באישום הראשון- הורי המתלוננות א' ו-ב' ואחיה של מתלוננת ב'.

114. כך, ולאחר ששוכנעתי באותות האמת, מצאתי ליתן לגרסת ג' במשטרה ביחס לארוע בחג השבועות משקל מלא חרף העובדה שהחקירה הנגדית לא מוצתה עד תום.

115. אשר לאירועים האחרים באישום השני, ראו הודעותיה של מתלוננת ג' במשטרה (ת/59 עמ' 1 ש' 2 ואילך; ת/59 עמ' 2 ש' 5; ת/60 עמ' 2 ש' 6 ואילך; ת/61 עמ' 1 ש' 1) שם מוסרת על התרחשויות נוספות שקרו בפעמים שהיא התארכה בבית הנאשם כשהייתה בגילאי שמונה עד עשר שנים. מדובר לדבריה בהרבה פעמים. היא מתארת מקרים בהם הייתה הולכת עם הבנות של הנאשם לחדר לחפש להם בגדים בארון. הנאשם היה בא מלמעלה ונצמד אליה מאחור בנגיעה. נמרח נצמד וזז, נצמד ומתחכך, כאילו מנסה של גופו צמוד לחלק האחורי של גופה. על פי הודעתה, הוא היה נצמד וזז, נצמד ומתחכך, כאילו מנסה להביא משהו מהארון(ראו ת/61 עמ' 2 ש' 18). היא הייתה נמוכה (בת 8-10). ואז כשהוא נצמד, הוא היה סוג של עוטף אותה מלמעלה. על פי הודעתה היא הרגישה לא נעים. ג' מספרת בהודעתה (ת/59 עמ' 3 ש' 10) שהיא יודעת שהוא עשה זאת גם לאחותה. היא מספרת שהנאשם חיפש ברוב הפעמים שהיא הגיעה, לבוא אחריהם, להיות בקרבתן, ולא בצורה אבהית, אלא בצורה מינית.

116. התיאורים של ג' בהודעותיה הם אותנטיים. הם כוללים פירוט של המעשים, כולל תיאור של רגשות ותגובות, אף שהיא לא רצתה ולא התכוונה בכלל להגיש תלונה כנגד הנאשם. היא נחקרה שלוש פעמים במשטרה, ועמדה על גרסתה העקבית.

117. גרסתה של ג' ביחס לאירועי ההתחככות בחדר הילדים, קיבלה חיזוק בעדות אחותה מתלוננת ד' בבית המשפט בישיבת 9/5/2022. ד' העידה כי בעת שהיתה כבת 10-11 התארכה עם אחותה הרבה פעמים בבית הנאשם. על פי עדותה, כאשר היא ואחותה ג' שיחקו עם הבנות של הנאשם בחדר, הנאשם היה נכנס אחריהן לחדר ונוגע בהן. היא העידה כי כמה פעמים הנאשם עבר לידה וליטף את ישבנה. ליטוף שאינו רגעי. היא תיארה זאת כהעברת יד ממוקדת על ישבנה. בשתי פעמים שונות כשהוציאה משהו מהארון הנאשם נעמד מאחוריה ונצמד אליה, כך שד' הרגישה אותו. ד' נשאלה אם יתכן שמדובר במגע מקרי בשל צפיפות והשיבה: "לא. אם זה היה קורה בטעות, זה לא היה חוזר על עצמו כמה פעמים ובאותו האופן" (עמ' 28 ש' 32-33 לפרו'; עמ' 29 ש' 21-22). עוד היא מתארת התנהגות של מבטים חודרניים כלפיה מכף רגל ועד ראש. "מבט מגעיל כזה עם חיוך" שגרם לה להרגיש שלא בנוח, כך במילותיה. המבטים אינם מהווים עבירה פלילית אך משמשים חיזוק למעשים הפליליים כלפי הקטינות שתוארו במפורט.

118. ד' שיתפה את אמה במעשי הנאשם לא מיד לאחר מעשה, אבל באותה שנה, שנת 2015 (עמ' 34 לפרו' ש' 1-8), זמן רב לפני שנפתחה החקירה במשטרה. ד' (כמו ג' וכמו אמנו), הבהירה שגם היא לא התכוונה להגיש תלונה כנגד הנאשם, אלא שזימנו אותה למשטרה ונאמר שהיא צריכה להגיע, ולכן היא הגיעה וסיפרה את שהתרחש. (עמ' 27 ש' 24 עד עמ' 38 ש' 14 לפרו') הודעותיה של ד' במשטרה הוגשו (ת/50

עד ת/51). עיון בהודעותיה אף הוא מצביע על עקביותה ועל היעדר מגמת הפללה כלשהי.

119. אמן של המתלוננות ג' ו-ד' העידה ביום 9/5/2022. עדותה היתה כנה ומהווה חיזוק של ממש לגרסאות של המתלוננות, בכך שהמעשים סופרו לה בזמן אמת (במיוחד לעניין הארוע בחג שבועות ביחס לג') ממש בסמוך למועד התרחשותם. עדותה בדבר מה שסיפרה לה ג' תואם את עדות ג' במשטרה אודות מעשי הנאשם באותו בוקר חג שבועות לפיהם ג' סיפרה לה למחרת המקרה בשבועות שהנאשם התיישב לידה, הכניס יד מתחת לחולצה, ליטף לה את הבטן, נשכב עליה בחצי גוף (עמ' 41-42 לפרו'). האם אף העידה על הדברים ששמעה מבתה ד' בשנת 2015 לפיהם הנאשם מסתכל עליה במבטים חודרניים, נכנס אחריהם תמיד לחדרי הילדים, נוגע בישבן של ד' ונצמד אליה מאחור. האמא הוסיפה בפניה לבית המשפט: "**כבוד השופט, מדובר פה בילדות מאוד מאוד תמימות שלא יכלו להמציא דבר כזה. ד' הבכורה שלי עד כיתה ז' לא ידעה איך מגיעים ילדים לעולם. לא ידעה שיש אקט בין גבר לאישה** (עמ' 43 ש' 17-18 לפרו'). למרות כל האמור, בחרה אמן של ג' ו-ד' לא להגיש תלונה במשטרה כדי לא לפגוע באשת הנאשם וילדיו אלא להרחיק את ילדיה משם. בחירה שכזו, אינה מובנת מאליה ורחוקה מלהתיישב עם כוונה לטוות עלילת שווא שלא היתה ולא נבראה.

120. האמא העידה שלפי ידיעתה, הנאשם קיבל אזהרה מהרב דיסקין בזמן אמת לאחר שהדברים הובאו לידיעתו והיא החליטה שדי בכך. היא החליטה להתרחק בהדרגה ממשפחת הנאשם, ולא לפעול מעבר לכך (עמ' 40 ש' 2-22; עמ' 44 ש' 3-6). היא חשבה שבכך היא תגן על הילדים שלה מבלי לפגוע בנאשם. ההתנהלות מתיישבת עם אורח החיים המיוחד של הקהילה אליה משתייכות משפחות המתלוננות. יתרה מכך, האמא שיתפה בכך שמבחינתה היא בכלל לא להוטה שהנאשם יענש ולטעמה חשוב יותר שהנאשם יקבל טיפול. (וראו עדותה עמ' 43 ש' 20 עד עמ' 44 ש' 1).

121. אני דוחה את טענות ההגנה לפיהן אם אי פעם היתה נגיעה הרי שמדובר בנגיעה מקרית בשל ביתו הקטן, המסדרון וחדר הילדים הצפוף של הנאשם שיכול ליצור מצב שבו לעיתים שעה שנמצאים בו מספר אנשים עלולה להיגרם נגיעה מקרית וחסרת כוונה. המתלוננות באישום השני היו ילדות קטנות ותמימות אבל חרף זאת היה להן ברור שמשוהו לא תקין מתרחש וכך סיפרו לאמן בזמן אמת. יש הבדל בין מעבר ונגיעה מקרית לבין התחככות של ממש ויש הבדל בין ארוע חד פעמי לדפוס שחזר על עצמו שוב שוב ביחס לשתי המתלוננות בנפרד באישום השני, ושש מתלוננות שחוו את אותן נגיעות מגונות במכלול האישומים.

122. התמונות שבחר הנאשם להגיש של החדר, כדי להדגים כביכול את השטח הקטן והצפיפות, לא מסייעות לו. מדובר בתמונות חלקיות שלא לומר מגמתיות מבית היוצר של הנאשם, בזוויות הצילום והנחת הריהוט, מהן לא ניתן ללמוד על השטחים והפרופורציות. לא הוגש תשריט על ידי מומחה או ראייה אובייקטיבית ביחס למידות החדר וחוסר יכולת לשהות בו מבלי להתחכך אחד בשני.

123. אני נותנת, אפוא, את מלוא המשקל לעדויות שנשמעו בבית המשפט ולהודעות שהוגשו. בהתאם אני קובעת שהמעשים המיוחסים לנאשם באישום השני הוכחו למעלה מספק סביר.

דין והכרעה באישום השלישי

124. באישום השלישי העידה המתלוננת ו' (הגדולה מבין שתי האחיות) בישיבת 27/10/2022. גרסתה של ו' במלואה מצויה בפרו' עמ' 148 שורה 12 עד עמ' 190 שורה 31. היא העידה אודות המעשים של הנאשם בה, ואודות המעשים באחותה ה' שראתה במו עיניה, ואלו שאודותיהם ה' סיפרה לה.

הואיל ו-ה' לא הופיעה למתן עדות הגם שנעשו נסיונות שכנוע להגעתה, הצהירה ב"כ המאשימה שהיא מבקשת מבית המשפט להרשיע את הנאשם בכל הנוגע למתלוננת ה' רק בדברים שמתלוננת ו' ראתה במו עיניה ובדברים אלו בלבד (היינו הודעותיה במשטרה של ה' אינן חלק מהראיות).

לפיכך, יש להפריד בעניין עדותה של ו' לגבי המעשים ב-ו', ולגבי המעשים ב-ה'.

125. ו' העידה אודות קשרי החברות בין משפחתה לבין משפחת הנאשם, ועל כך שאשתו של הנאשם הזמינה אותה ואת אחותה, לעשות בייביסיטינג לילדיה. הדבר אושר גם בעדותה של אשת הנאשם כולל העובדה שמתלוננת ו' שימשה כשמרטפית כמה פעמים ואילו מתלוננת ה' הייתה הבייביסיטר הקבועה. (עמ' 304 לפרו' ש'1 וכן ש' 15-16 לפרו' ישיבת 2/11/2022).

126. לגבי המעשים במתלוננת ו', העידה האחרונה בישיבת 27/10/2022 כי הנאשם נהג לנעוץ בה מבטים שהיא כינתה אותם "סטטיה", כשהוא מסתכל ובוחן אותה בכל תזוזה. על פי עדותה, בכל פעם שהנאשם מסר או לקח ממנה ילד מילדיו שהיו על הידיים שלה, הוא היה מעביר את ידו בחזה שלה, ונוגע בה מהכתף דרך הזרוע, על כל היד שלה עד כף היד. נשען, נדבק אליה תוך התקרבות לכיוון החזה שלה, מלטף את אזור החזה שלה באופן מיני, בתנועת מריחה לא נעימה על פני החזה שלה (עמ' 151 ש' 31 לפרו'). על פי עדותה שהיתה מפורטת ומדויקת, הוא חתר לכמה שיותר מגע, (עמ' 158 ש' 28-29). כשהיא הייתה יושבת על הספה במרחק מטר ממנו, הוא היה מתקרב שוב ושוב. כשהיא זזה הוא זז אחריה עד הגעה למצב שהוא נצמד אליה, ומלטף לה את הירך. ו' תארה את התחושות שהיא חשה בתגובה למעשי הנאשם כאי נעימות, הלם, בהלה, וניסיונות התרחקות ממנו.

127. לגבי המעשים ב-ה', ו' מסרה כי הייתה עם אחותה ה' בבית הנאשם כאשר הנאשם ליטף גם לה' את החזה כפי שעשה לה. העדה מתארת כי ראתה שכאשר ה' ישבה על הספה, הוא התקרב אליה ונגע בה ממש הרבה זמן. המדובר בנגיעה בירך של ה' באזור הכתף והחזה כשהנאשם צמוד אליה. היא הבחינה כי ה' הייתה מאוד מבוהלת, קפואה ובהלם. (עמ' 153 לפרו' שורות 28-29).

על פי עדותה, במקרים בהם ה' עברה במסדרון, ניצל הנאשם את הסיטואציה, עבר ונגע בה. כאשר לקח ממנה ילד מהידיים אז נגע בחזה שלה, ומרח את ידיו על הגוף של ה'. העדה אף הדגימה בבית המשפט את כוונתה בתנועת "מריחת היד". על פי עדותה הנאשם הצמיד את ידו באופן ממושך ועוצמתי יותר מליטוף.

128. ו' מסרה הן לגבי הנגיעות בה, והן לגבי הנגיעות באחותה כי בבירור היו אלה נגיעות משמעותיות ולא מקריות. **"נגיעה שאת לא יכולה לשכוח כשמישהו נגע בך"** (עמ' 157 לפרו' שורה 3-4).

129. מתלוננת ו' העידה שהיא שוחחה עם אחותה ה' ועודדה אותה לזוז ולהתחמק כשהנאשם מתקרב אליה. היא העידה שסיפרה לאמה שהנאשם נגע בהם קצת, התקרב והחמיא יותר מידי, אך הפסיקה לספר כשראתה שהאמא לא מייחסת לכך חומרה מספקת. ואכן, לא הוגשה תלונה במשטרה ביוזמת המתלוננות או אימן באישום זה, ואת מעשי הנאשם הם סיפרו למשטרה רק לאחר שהמשטרה זימנה אותם משהחלה החקירה בגין האישום הראשון.

130. עדותה של ו' היתה כנה, אמיצה ומהימנה. היא עמדה בגבורה ראויה להערכה בחקירה הנגדית החודרנית שלא היתה נעימה (בלשון המעטה). עדותה קוהרנטית לדברים שמסרה במשטרה (ראו ת/23 נ/4 ו- נ/5) ולא נסתרה בכל דרך. עדה זו לא הגישה תלונה במשטרה כל השנים ואזרה אומץ למסור עדות של זיכרונות קשים, שאני מקבלת כאמת. היא כבר לא גרה בקהילה אלא במקום אחר בארץ, היא בת 22 ואמא לילדה. אין לה כל אינטרס להטריח עצמה להגיע לבית המשפט להמציא בדיות מרושעות שלא היו ולא נבראו.

131. אשר למתלוננת ה', זו כאמור נמנעה מלהתייצב בבית המשפט כדי למסור עדות. ניתן ללמוד מן המזכרים ת/14, שכבר בשלהי החקירה המשטרתית התקשתה ה' להמשיך ולשתף פעולה עם המשטרה, אף שתחילה מסרה גרסה ונחקרה כמה פעמים. החוקרת גב' חנה כהן העידה בבית המשפט בישיבת 10/1/2023 (עמ' 324 ש' 5-7 לפרו'), כי שמעה מה' שהנושא גרם לה נזק נפשי. שלא רוצה להיפגע יותר נפשית. ה' מסרה שלאחר שהייתה בתחנת המשטרה למתן עדות, היה לה התקף חרדה, וביקשה שנתחשב במצבה הנפשי.

132. אמן של מתלוננות ה' ו-ו' גם הסבירה בבית המשפט מדוע בתה ה' לא הגיעה להעיד. על פי עדותה עד היום קשה לבתה לדבר איתה על זה. וכך היא העידה: **"היא לא מוכנה לבוא לפה להעיד. היא לא מוכנה. אני אמרתי לה את חייבת לבוא. אמא, היא כועסת עלי כאילו כשאני מדברת איתה. אז אם אני לא יכולה לבוא שאני אבכה, אני מקיאה. יש לי חרדות. אני לא יכולה. פשוט לא יכולה"** (עמ' 196 ש' 1-8 לפרו' ישיבת 27.10.2022).

133. הדברים מדברים בעד עצמם בדבר חוסר היכולת

להעיד בשל החרדה והקושי להתמודד עם מעמד מסירת עדות בבית המשפט. מכל מקום, ניתן להוכיח את הדברים באמצעות ו' שהיתה עדה לפגיעות באחותה ה'.

134. אמן של מתלוננות ה, ו' העידה ששמעה מבתה ו' כי הנאשם התקרב לה' (וגם לו') וכאשר היה מעביר תינוק ל-ה' עשה זאת תוך כדי ליטוף בגב, בחזה, כמו גם התחככות ב-ה' בישבן כשעברה במעבר קצת צפוף בבית. האמא העידה שאת הדברים הללו בעניין ה' היא שמעה בפירוט מו'. ה' לא סיפרה מיוזמתה ברם כשאמה הציגה לה את הדברים ששמעה מו', ה' אישרה שאלו דברים נכונים. עדותה היא עדות מפי השמועה ביחס לאמיתות תוכן המעשים ברם היא לא עדות שמיעה ביחס לכך שהדברים סופרו לה.

135. על פי עדות האמא של מתלוננת ה' ו-ו' בישיבת 27/10/2022 (עמ' 192 ש' 13 עד עמ' 233 ש' 21) לאחר ששמעה על המעשים מבתה ו' ואף שוחחה עם בתה ה', היא פנתה לרב דיסקין והחליטה להתרחק ממשפחת הנאשם. (העדות לפיה פנתה לרב דיסקין בזמן אמת לא שנויה במחלוקת שכן הנאשם עצמו אישר שהרב דיסקין פנה אליו באותם מועדים וביקש ממנו להתרחק מה') ואפילו הוסיפה שיש לה חיבה ואמפטיה לאשת הנאשם ועל כן שמרה איתה על קשר היא אף איחלה למשפחת הנאשם שתשתקם. היא לא רצתה לפנות למשטרה ברם לאחר שהמשטרה פנתה אליה (שנים לאחר הארועים) וזימנה אותה למסור הודעה, היא מילאה חובתה ומסרה את הדברים כהווייתם. מהתנהלות זו עולה בבירור שאין מוטיבציה להפללה, ודאי לא רקימת עלילה כוזבת.

136. בהתאם, הוכח להנחת דעתי למעלה מכל ספק כל המיוחס לנאשם באישום השלישי ביחס למעשים שעשה הנאשם במתלוננת ו' ובמעשים ש-ו' ראתה במו עיניה שהנאשם ביצע באחותה ה' שאף קיבלו חיזוק מעדויות החוקרת גב' כהן ומעדות אמה כפי שפורט לעיל.

סוף דבר

137. להבדיל מעדויות המתלוננות בכל האישומים שהעידו על פגיעתן והעדים האחרים, עדותו של הנאשם היתה נכלולית, מגמתית, מבולבלת, רצופת המצאות תוך כדי התפתחות החקירה, לא עקבית ולא ניתנת לאמון בכל דבר רלוונטי שהוא. התזה של הקנוניה נגדו בהתנהלות חב"ד כ"מאפיה שהוציאה עליו חוזה" לא נתמכה בדבר, מלבד האשמות שנזרקו לחלל האוויר. כך גם הטענות לזיהום החקירה.

הטענה החוזרת על נגיעות מקריות בשל צפיפות הופרכו כולן על ידי כל המתלוננות שהעידו ושקיבלתי ככנות ואמתיות. לא מתקבל על הדעת ש-6 קטינות שונות חוו חיכוך מקרי בשל צפיפות, כפגיעה מינית.

כל אדם בר דעת, יודע היטב להבחין מתי מדובר בנגיעה שנעשתה בו בטעות ומתי מדובר במעשה מכוון הנושא אופי מיני. המתלוננות שלפני היו אותנטיות, הגונות ונטולות רגש נקמה. הן לא דווחו על נגיעה מקרית אלא על

חיכוך, ליטוף, מריחת היד, הכנסת יד מתחת לחולצה, לחיצה על איבר מין. כל אלו לא יכולים להיות פרי טעות בהיסח הדעת.

צבר המעשים הדומים בענייננו לא מותיר מקום לספק שאין מדובר בנגיעות מקריות.

138. בהתאם להלכה, מעשים דומים של נאשם, עשויים להוות חיזוק ביחס למתלוננים אחרים שבהם בוצעו מעשים וזאת גם אם העבירות לגבי המתלונן האחר אינן חלק מכתב האישום, בין אם בשל שהתיישנו ובין אם מכל סיבה אחרת (ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל, פסקאות 336-338 (10.11.2011); דנ"פ 864/12 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (13.5.2012); ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (5.6.2013); ע"פ 8631/13 פלוני נ' מדינת ישראל (10.3.2016)).

בענייננו טיב המעשים דומה. ניתן לראות דפוס של מעשים מיניים בקטיונות תוך ניצול צפיפות, תמימות של ילדות קטנות שאינן מודעות לסכנות האורבות להן מחבר הקהילה, שיש לו קשרי חברות עם המשפחה ושמבוצעים במקום שנראה להן מקום בטוח.

בראיות ביחס לכל אחת משש המתלוננות יש משום חיזוק לראיות ביחס לאישומים האחרים.

139. לאור כל האמור לעיל, משנתתי אמון מלא בעדות המתלוננות, והעדויות התומכות בהן, ומשדחיתי את הגנת הנאשם, אני קובעת כי אשמת הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר, ועל כן מרשיעה אותו כמפורט לעיל:

באישום הראשון - אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים שלא בהסכמתה החופשית- לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק.

באישום השני - אני מרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית- לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק.

באישום השלישי - אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה החופשית -; לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק. ועבירה של מעשה מגונה ללא הסכמה לפי סעיף 348(ג).

תיק זה התנהל ב"דלתיים סגורות". ניתן לפרסם את הכרעת הדין ללא פרסום כל פרט מזהה בנוגע למתלוננות לרבות שמן, שמות קרובי משפחותיהן, ומקום מגוריהן.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תשפ"ג, 14 יוני 2023, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וסנגורו.